

THE ATMANAND PRAKASH REGISTERED No. B. 431

{ श्रीमद्विजयानन्दसूरिसद्गुरुभ्यो नमः }

श्री

आत्मानन्द प्रकाश.

{ सेव्यः सदा सद्गुरु कल्पवृक्षः }

सम्यक्त्वं सत् प्रदत्ते प्रकटयति गुरौ वीतरागे च भक्तिं
पावुर्य नीतिवह्ण्या मयुरफलगतं राति संसारमार्गे ।
भव्यानारोहयत्पात्महितकर गुणस्थानपाटीं प्रकृष्टां
आत्मानन्दप्रकाशः सुरतरुविव यत्सर्वकामान् प्रसूते ॥१॥

पुस्तक १३. } वीर संवत् २४४२ फादगुन. आत्म सं. २०. } अंक ८ मो.

प्रकाशक—श्री जैन आत्मानन्द सभा,—भावनगर.

विषयानुक्रमशिका.

नं०अ०.	विषय.	पृष्ठ.	नं०अ०.	विषय.	पृष्ठ
१	अनेश्वर स्तुति तथा सम्यक्क्या-		५	आत्माना मानसिक करणो.	१८५
	रित्र पद्य.	१७७	६	अवन अने मृत्यु.	१८४
२	श्रीअचंती पार्श्वनाथनी उत्पत्ति.	१७८	७	“ श्री केशवशी ईंड अने श्री	
३	आवक धर्मोचित आचारोपदेश	१७८		नैन आत्मानंद सभा.” ...	१८७
४	सुजतमुक्तावली (भाषा—अनुवाद)	१८१	८	मनुष्यने शांती द्वार आनी पडे छे?	१८८
			९	वर्तमान सभायर.	१८८

वारिक—भूय ३१. १) टपास अर्थ आना ४.

धी आनंद प्रिन्टींग प्रेसभां शाह मुन्नाअयंद लखनबाइये लाधुं—भावनगर.

અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને ખુશખબર.

તેરમા વર્ષની અપૂર્વ ભેટ.

અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને જણાવવા રળ લઘ્યે છીએ કે, આ માસિકનું આ તેરમું વર્ષ ચાલતું હોવાથી જેના આઠ અંકો પ્રસિદ્ધ થઈ ચુક્યા છે. જેથી દર વર્ષ મુજબ આ વર્ષે પણ ધારા મુજબ પ્રત્યે જૈન બંધુઓ અને બહેનોને પઠન-પાઠનમાં ઉપયોગી, અવશ્ય જ્ઞેય, ઉપદેશ યોગ્ય, કથાનુયોગનો અતિ રસીક અને સદ્બોધક ગ્રંથ અમારા કદરદાન ગ્રાહકોને આ વર્ષની ભેટની શુક તરીકે આપવાનું પસંદ કરવામાં આવ્યું છે. તે ગ્રંથનું નામ અને તે સંબંધી હકીકત હવે પછીના અંકમાં આપવામાં આવશે.

દરેક વર્ષે ધારા મુજબ નિયમિત ભેટની શુક આપવાનો ક્રમ માન અમારોજ છે, તે અમારા સુઘ બંધુઓના ધ્યાન બહાર હશેજ નહીં.

આઠ આઠ માસ થયા ગ્રાહકો થઈ રહેલા અને તેમાં આવતા વિવિધ વિષયોના આસ્વાદ લેનારા અમારા માનવંતા ગ્રાહકો ભેટની શુકનો સ્વીકાર કરી વી. પી. સ્વીકારી લેશે જ એમ અમોને સંપૂર્ણ ભરૂંસો છે. છતાં અત્યારસુધી ગ્રાહક રહ્યા છતાં ભેટની શુકનું વી. પી. જે ગ્રાહકોને પાછું વાળતું હોય અથવા છેવટે બીજા બહાના બતાવી વી. પી. ન સ્વીકારવું હોય તેઓએ મહેરબાની કરી હમણાંજ અમોને લખી જણાવવું કે જેથી નાહક પોસ્ટના પૈસાનું નુકશાન સભાને ખમવું પડે નહીં, તેમજ અમોને તથા પોસ્ટખાતાને નકામી તરફીમાં ઉતરવું ન પડે. એટલી સૂચના દરેક સુઘ ગ્રાહકો ધ્યાનમાં લેશે એવી વિનંતિ છે.

નમ્ર વિનંતિ અને એક ખુલાસો.

આ સભા તરફથી આર્થિક સહાયવડે પ્રસિદ્ધ થતાં સંસ્કૃત (મૂળ ટીકાના) ગ્રંથો સહાય આપનાર બંધુઓની ઇચ્છા અને આ સભાના ધારા મુજબ, દરેક મુનિમહારાજો અને સાધ્વી મહારાજોને તેઓશ્રીના સમુદાયના (વિદ્યમાન) ગુરૂ અથવા વડીલ મુનિરાજશ્રીની મારફત મંગાવવાથી, કોઈ પણ શ્રાવકના નામ ઉપર પુસ્તક ગેરવહેલે ન જાય તેવા હેતુથી પોસ્ટેજ પુરતા પૈસાનું વી. પી. કરી ભેટ મોકલવામાં આવે છે. હસ્તલેખીત જ્ઞાનભંડારોને પણ મંગાવવાથી ભેટ મોકલવામાં આવે છે. આવો ગ્રંથ છતાં તેમજ અનેક વખત વિનંતિ કરવા છતાં હજી પણ કેટલાક મુનિરાજો ગુરૂ મારફત ન મંગાવતાં પરમારા પત્રો લખે છે, તો તેઓશ્રીને વિનંતિ છે કે ઉપર લખ્યા પ્રમાણે મંગાવવા કૃપા કરવી. તે સિવાય બીજીરીતે ધારા મુજબ મોકલી શકાતા નથી.

વળી વિશેષમાં એ પણ જણાવવા રળ લઘ્યે છીએ કે સાંભળવા પ્રમાણે કેટલીક વ્યક્તિઓની એવી માન્યતા છે કે પૂરેપૂરી જે ગ્રંથમાં આર્થિક સહાય મળે તેવા ગ્રંથો સાધુ સાધ્વી મહારાજો અને જ્ઞાનભંડારોની જેમ શ્રાવકને પણ શા માટે ભેટ નહીં આપવા ? તે બાબતમાં ખુલાસો એવો છે કે ગ્રંથોને અંગે મળતી દ્રવ્યની રકમ તે જ્ઞાન ખાતું હોવાથી અને તેના જ્ઞાનોદ્ધાર થતો હોવાથી તેમજ તે ખાતાથી છપાવેલા પુસ્તકોની ઉપજેલ મૂળ રકમ વગેરે પણ જ્ઞાનખાતું કહેવાતું હોવાથી તે ખાતે જમે થતાં શ્રાવકને જ્ઞાન ખાતામાંથી ભેટ આપી શકાતાં નથી. તેથી તેવા ગ્રંથોના ખાતે જૈન બંધુઓને મુદ્દલ કીમતે કે તેથી ઓછી કીમતે ગ્રંથો આપવામાં આવે છે અને તે પૈસા પણ જ્ઞાન ખાતે લઘ જરામાં આવે છે; આવી સ્થિતિ હોવા છતાં કેટલાક એવી ખુમો મારે છે કે આર્થિક સહાય મળ્યા છતાં ગ્રંથો વેચે છે, પણ અત્યાર સુધીના છપાવેલા તમામ સંસ્કૃત ગ્રંથો જેમાં કે આર્થિક સહાય સંપૂર્ણ મળેલી છે તેવા ગ્રંથો સાધુ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यजिज्ञूतेन संसारिजन्तुना
 शारीरमानसानेकातिकदुकडुःखोपनिपात-
 पीमितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
 पदार्थ परिज्ञाने यत्नोविधेयः ॥

પુસ્તક ૧૩] વીર સંવત્ ૨૪૪૨, ફાલ્ગુન આત્મ સંવત્ ૨૦. [અંક ૮ મો.

जिनेश्वर स्तुति.

(शाङ्ख्य विकीकृत.)

જેના 'સત્ત્વથકી સદા પ્રસરતું ભવ્યાત્મ સૃષ્ટિ વિષે;
 તેજઃ જ્ઞાન તણે પ્રકાશ વિલસે જૈનેન્દ્ર દૃષ્ટિ મિષે;
 જેતું દર્શન શાંતિથી પ્રવહતું સંવેગર આનંદમાં,
 તે શ્રી ભાવ જિનેશ્વર પ્રણમીએ આત્માર્થના રંગમાં.

सम्यक्चारित्र पद्य.

(शिखरिणी.)

પ્રકાશે સદ્વસ્તુ વિરતિ સુખર્થો આત્મઘટમાં,
 જણાવે એ ઝ્યોગો અવિચલપણે જ્ઞાનપટમાં;
 યતિ કે આગારી^૪ ગ્રહણ કરતા આત્મબળથી,
 નમો ચારિત્રી^૫ જે દંકરણ કરે કર્મ હળથી.

संजय.

૧ પરાક્રમ. ૨ મોક્ષની અભિલાષાના. ૩ ચારિત્રના અસંખ્ય સ્થાનો.

૪ ગૃહસ્થ. ૫ સમ્યક્ ચારિત્રધારી પુરુષ. ૬ ઉખેડી નાંખે.

૧૭૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

❀॥ શ્રી અવંતી પાર્શ્વનાથકી ઉત્પત્તિ ઔર, વિક્રમરાજાને
કીયા હુવા જૈન ધર્મકા સ્વીકાર. ॥

(શ્રી અવંતી પારસનાથ ભગવાનનું સ્તવન.)

(શ્રી સ્થૂલ્લિજ્ઞ મુનિ ગણમાં શિરદાર જો.—૬ દેશી)

જોને પ્રાણી અવંતી પારસનાથજો, શિવપુર જાવા સુંદર ઢે સંગાથજો;
જગમાં જોતાં એહવો સાથી નહિ મલ્લેજો. ॥૧॥
નહિ મલ્લે તો હોશે વૂરા હાલ્લજો, તે માટે કહું હું આણી બહુ વહાલ્લજો;
ઉત્પત્તિ કહું તેહની તે હવે સાંજલ્લોજો. ॥૨॥
સાંજલ્લવાથી થાશે સુંદર રૂયાલ્લજો, અવંતિમાં થયા અવંતિ સુકુમાલ્લજો;
આણસણ કરી ગયા નલ્લિનીગુલ્મ વિમાનમાંજો. ॥૩॥
વિમાન જેવું કર્યું દેવલ્લ તસ બાલ્લેજો, પાર્શ્વનાથ જગવાનતણું માહાકાલ્લેજો;
બાપને નામે તીર્થ તિહાં પ્રગટ થયુંજો. ॥૪॥
પ્રગટ થયો બ્રાહ્મણમાં તવ અન્યાયજો, મૂર્તિ દબાવી મહાદેવ દીયા ઠાયજો;
સિદ્ધસેન દિવાકર તિહાં આવી ચઢ્યાજો. ॥૫॥
આવી ચઢ્યો દેવલ્લમાં તવ જૂપાલ્લજો, વિક્રમ નામે પ્રજાતણો પ્રતિપાલ્લજો;
સર્વજ્ઞ પુત્ર બિરુદ ધારી સૂરિ દેહીયાજો. ॥૬॥
દેહીયાકે ઉપન્યો એહ સવાલ્લજો, નમતા નથી કેમ મહાદેવ મહાકાલ્લજો;
તવ અબધુત રૂપધારી એમ ઉચરેજો. ॥૭॥
ઉચરે મુજ નમસ્કાર તુજ દેવજો, ફાટી પડશે સ્વેદ થશે તત્સ્વેવજો;
તો રાજા કહે ફાટવા ઘો કરો વંદનાજો. ॥૮॥
વંદન કરું હું રાજા થા સાવધાનજો, એમ કહીને વત્રીસીનું વિધાનજો;
તથા કલ્યાણમંદિરથી પ્રજ્ઞ સ્તવના કરીજો. ॥૯॥

* હાલમાં શ્રીમાન મુનિરાજ શ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા પન્થાસજી મહારાજ શ્રી સંપત્તિવિજયજી મહારાજ વગેરે ઉજ્જયની નગરીમાં પધારેલા છે. અહીં શ્રી અવંતીપાર્શ્વનાથજી મહારાજનું તીર્થ છે. આ તીર્થની ઉત્પત્તિ અને વિક્રમરાજાને કરેલ યોગ સંબંધી ઉપરના સ્તવનમાં ઇતિહાસિક નોંધ છે અને તે ઉક્ત માહાત્માનું બનાવેલું સ્તવન છે. વળી આ શહેરમાં સંવત ૧૩૩૩ ની પ્રતિષ્ઠિત શ્રી ભદ્રેશ્વરસુરિ મહારાજદિ ૧૧ આચાર્યો મહારાજની ભવ્ય મૂર્તિઓ છે, જે ખરેખર દર્શન કરવા લાયક છે. (મળેલું.)

આવક ધર્મોચિત આચારોપદેશ.

૧૭૯

સ્તવના કરીકે નીકઢ્યું તેજ અપારજો, પાર્શ્વનાથની પ્રતિમા પ્રગટ થઈ સારજો;
તે દેવી રાજા કહે કોણ એ દેવ છે જો. ૧૦

દેવની કહી ગુરુ એ વાત તમામજો, તે સાંજઠી પૂજા માટે સો (૧૦૦) ગામજો;
આપી રાજા બારવ્રત ધારી થયોજો. ૧૧

વ્રતધારી શ્રાવક થઈને બહુમાનજો, દેવગુરુનું અતિ કર્યું ગુણગાનજો;
સંઘવી થયો મોટો શ્રી સિદ્ધાચલ તણોજો. ૧૨

સિદ્ધાચલમાં સૂરિ પદના ધારજો, આત્મારામજી શિષ્ય સકલ શણગારજો;
લક્ષ્મીવિજય શિષ્ય હંસ પ્રભુ પ્રણમે મુદાજો. ૧૩

આવક ધર્મોચિત આચારોપદેશ.

(પાંચમ વર્ગ.)

(ગતાંક ૭ માના પૃષ્ઠ ૧૬૮ થી શરૂ.)

- ૧ સકળ જન્મોમાં સારભૂત એવો માનવ ભવ પામીને સદાય સુકૃત્ય કરણી વડે સુસ જનોએ તેને સંપૂર્ણ રીતે સફળ કરી લેવો જોઈએ.
- ૨ નિરંતર ધર્મકરણી કર્યાથી સદાય આત્મસંતોષ થાય છે, એમ સમજી સુસ જનોએ દાન, ધ્યાન, તપ અને શાસ્ત્ર અભ્યાસવડે સફળ દિવસ કરવો.
- ૩ પોતાના આયુષ્યનો ત્રીજો ભાગ બાકી રહે છે તે અથવા છેવટે છેલ્લે સમયે જીવ પરજન્મ સંબંધી શુભાશુભ આયુષ્ય પ્રાપ્ત કરીને બાંધે છે.
- ૪ આવબાનો ત્રીજો ભાગ બાકી રહેતાં પાંચ પર્વ શ્રેણી પ્રસંગે શુભ કરણી કરતો છતો જીવ પોતાનું પરભવ સંબંધી આવબુ નક્કી બાંધે છે.
- ૫ બીજા તિથિનું આરાધન કરતાં બે પ્રકારનો (સાધુ અને ગૃહસ્થ સંબંધી) ધર્મ આરાધી શકાય છે, તેમજ સુકૃત્યો કરતાં રાગ અને દ્વેષને જીતી શકાય છે.
- ૬ પાંચમીનું પાલન કરતાં પાંચ જ્ઞાન, પાંચ ચારિત્ર અને પાંચ વ્રતની પ્રાપ્તિ થાય છે અને પાંચ પ્રમાદનો પરાભવ નિશ્ચય થાય છે.
- ૭ અષ્ટમીનું આરાધન કર્યાથી આઠ કર્મનો ક્ષય થાય છે; આઠ પ્રવચન માતા (સમિતિ, શુભિ) ની શુદ્ધિ થાય છે અને આઠ મદનો પરાજય થાય છે.
- ૮ એકાદશીનું સેવન કર્યાથી અગીયાર અંગોનું નિશ્ચય આરાધન થાય છે તેમજ શ્રાવકની અગીયાર પડિમાનું પણ આરાધન કરાય છે.
- ૯ અહો ? ચતુર્દશીનું આરાધન કરનાર ચૌદ રાજલોકની ઉપર મોક્ષમાં જઈ વસે છે, વળી તે ચૌદ પૂર્વોનું પણ આરાધન કરી શકે છે.

૧૮૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

- ૧૦ આ ઉપર જણાવેલાં પાંચ પર્વો અધિકાધિક ફળદાયક છે. તેથી એમાં કરેલી સુકૃત કરણી અધિક ફળદાયક બને છે.
- ૧૧ એમ સમજી સુજ્ઞ જનો પર્વ દિવસે વિશેષે કરી ધર્મકરણી કરે અને પોષધ પ્રતિક્રમણાદિકને આરાધતાં સ્નાન મૈથુનને પરિહરે.
- ૧૨ સુકૃતને વશ કરવાને પરમ ઔષધ સમાન પોષધવ્રત પર્વ દિવસે સુજ્ઞ જન આદરે, તેમ કરી ન શકાય તો સામાયક વ્રત વિશેષ આદરે.
- ૧૩ વળી ચ્યવન, જન્મ, દીક્ષા, કેવળજ્ઞાન અને નિર્વાણ એ પાંચે અરિહંત દેવોનાં કલ્યાણકો છે, તેનું આરાધન સુજ્ઞજનોએ કરવું.
- ૧૪ ૧૫ એક કલ્યાણક હોય ત્યારે એકાશન, બે હોય ત્યારે નીવી, ત્રણ હોય ત્યારે પુરિમદ્ધ સહીત આયંજિલ અને ચાર કલ્યાણકો હોય ત્યારે ઉપવાસ કરે. પાંચ કલ્યાણકો હોય ત્યારે પૂર્વાધ (પુરિમદ્ધ) સહીત ઉપવાસ કરે. આ કલ્યાણક તપ પાંચ વર્ષે સુજ્ઞજનો પૂર્ણ કરે. (ઉપર જણાવેલા પૂર્વાધનો અર્થ અન્યત્ર એકાસણરૂપ કરેલો દેખાય છે.)
- ૧૬ વળી અરિહંતાદિક વિશસ્થાનક પદોને લવ્યાત્માઓ આરાધે અને એકાશનાદિક તપવડે ભાગ્યવંત જનો તેનો વિધિ સાચવે.
- ૧૭ વિધિ અને ધ્યાનયુક્ત જે ઉક્ત વીશસ્થાનકોનું આરાધન કરે, તે મહાનુભાવ આત્મા હુઃખ વિહારક એવું શ્રેષ્ઠ તીર્થંકર નામ કર્મ ઉપાર્જે છે.
- ૧૮ સાડા પાંચ વર્ષપર્યંત જે ઉજવળ પંચમીનું આરાધન કરે છે, તે પાંચમીગતી જે મોક્ષ તેને પ્રાપ્ત કરે છે.
- ૧૯ વ્રત પૂર્ણ થયે છતે ઉજમણું કરે, તેવી શક્તિ ન હોય તો જમણું બેવડું વ્રત કરે અને તપના દિવસ જેટલાં માણસ જમાડે.
- ૨૦ પંચમીના ઉજમણામાં પાંચ પાંચ ઉત્તમ જ્ઞાનનાં ઉપકરણો તેમજ ચૈત્યનાં પણ પાંચ પાંચ સુંદર ઉપકરણો કરાવે.
- ૨૧ વળી પાક્ષિક (પાખી) પ્રતિક્રમણ અને ચતુર્દશીનો ઉપવાસ કરે છે તે શ્રાવક પોતાનાં ઉભય પક્ષ (પિતાના તથા માતાના) વિશુદ્ધ કરે છે.
- ૨૨ બુદ્ધિશાળી શ્રાવક ત્રણે ચોમાસીમાં છકૃતપ કરે અને સર્વોપરી સંવત્સરી પર્વ દિવસે અકૃમતપ કરે સાથે પ્રતિક્રમણાદિક આવશ્યક પણ સાચવે.
- ૨૩ સઘળી (છએ) અઠાઈઓમાં અને વિશેષે પર્વ દિવસે પોતાના ઘરે આંડવાનું દળવાનું વિગેરે આરંભનું કામ કરવાનું પરિહરે.
- ૨૪ પર્યુષણ પર્વમાં સ્વચ્છ મનથી કલ્પસૂત્ર સાંભળે અને શાસનની ઉન્નતિ કરતો પોતાના શહેરમાં અમારી પળાવે.
- ૨૫ શ્રાવક રૂઠાં ધર્મનાં કામ કરતો સંતોષ ન પામે, તેતો પ્રતિદિન અધિકા-અધિક પ્રીતિ-ભક્તિથી ધર્મકાર્યો કરતોજ રહે.

સૂક્તમુક્તાવળી.

૧૮૧

- ૨૬ પર્યુષણપર્વમાં સાવધાનપણે જે કલ્પસૂત્ર શ્રવણ કરે તે આઠલવની અંદર મહા મંગળકારી મોક્ષપદને પામે.
- ૨૭ સદાય સમ્યક્ત્વરત્નનું સેવન કરવાથી અને બ્રહ્મવ્રત (શીલવ્રત) ને પાળવાથી લોકમાં જે પુન્ય પ્રાપ્ત થાય છે, તે શ્રી કલ્પસૂત્ર સાંભળવાથી પ્રાપ્ત થાય છે.
- ૨૮ વિવિધ દાન દેવા વડે અને તપ તપવા વડે તથા સારાં તીર્થોની સેવના કરવા વડે જે પાપક્ષય થાય, તે કલ્પસૂત્ર સાંભળવા વડે જીવના પાપનો ક્ષય થાય.
- ૨૯ મુક્તિ એટલે મોક્ષ ઉપરાંત કોઈ ઉંચું પદ-સ્થાન નથી. શ્રી શત્રુંજય તીર્થ ઉપરાંત કોઈ ઉંચું તીર્થ-સ્થાન નથી અને સમ્યગ્ દર્શન-સમ્યક્ત્વ ઉપરાંત ઉંચું તત્ત્વ નથી તેમ શ્રી કલ્પસૂત્ર ઉપરાંત કોઈ અધિક સૂત્ર નથી.
- ૩૦ દીવાળીની અમાવાસ્યામાં શ્રી વીર પ્રભુનું નિર્વાણ થયેલ છે અને દીવાળીના પડવાને દિવસે શ્રી ગૌતમ ગણધરને કેવળજ્ઞાન ઉપન્યું છે તેમનું તેવે વખતે અવશ્ય સ્મરણ કરવું.
- ૩૧ દીવાળીના દીવસે જે ઉપવાસ કરીને જે ગૌતમસ્વામીનું સ્મરણ-ધ્યાન કરે છે, તે નિશ્ચે આ લોકમાં તેમજ પરલોકમાં ભારે સુખસંપદા (મહોદય) ને પામે છે.
- ૩૨ ઘરદેરાસરમાં અને ગામના દેરાસરમાં વિધિ સહિત શ્રી જિનેશ્વર પ્રભુની પૂજા ભક્તિ કરીને પછી મંગળદીવો ઉતારીને સુર શ્રાવક પોતાના ભાઈ ભાંડુઓની સંગાતે ભોજન કરે.
- ૩૩ જિનેશ્વરોના પાંચ કલ્યાણક દિવસોને મોટાં લેખીને તેવે પ્રસંગે સારા અર્થી જનોને સ્વશક્તિ અનુસારે યથોચિત દાન આપે.
- ૩૪ આ રીતે રૂઠા પર્વ દિવસે કરેલાં ઉત્તમ કૃત્ય અને રૂઠા આચારના પ્રચાર વડે કર્મનાં દ્વાર જેણે બંધ કર્યાં છે, એવા શ્રાવક ઉત્તમ વિધિ વડે શુદ્ધ બુદ્ધિને પ્રુષ્ટ કરી સ્વર્ગ સંબંધી સુખને ભોગવી મુક્તિના સુખને પામે છે.

સૂક્તમુક્તાવલી.

(સુગમભાષા અનુવાદ.)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૭૧ થી ૨૩૨.)

‘વિષય લુબ્ધતા તજી સુશીલતા સેવા.’

૩૭ કામાંધ બની જે સ્વસ્ત્રીનો અનાદર કરી, પરસ્ત્રીમાં લુબ્ધ બને છે, (અથવા જેણે ત્રૈલોક્ય ચિન્તામણિ એવું શીલરત્ન સમસ્તપણે વિશુસાડ્યું છે.) તેનો અપ-

૧૮૨

મો આત્માનંદ પ્રકાશ.

યશનો ઢાલ જગતમાં વાગે છે, પોતાના ઉત્તમ વંશમાં મંશીનો કૂચો દેવાય છે, દેશ-વિરતિ કે સર્વવિરતિ ચારિત્રને જલાંજલિ દેવાય છે. સદ્ગુણોરૂપી ખગીચામાં આગ લગાડાય છે, સઘળી આપદાઓને આવવા નિમંત્રણ અપાય છે, અને મોક્ષનગરના ખારણે દ્રઢ કમાડ વાસવામાં આવે છે.

૩૮ જે મહાનુભાવો શીલ-બ્રહ્મચર્યને ધારે છે, તેમને સિંહ, હાથી, જળ અને અગ્નિ પ્રમુખ ઉપદ્રવો ક્ષય પામે છે, કલ્યાણ પરંપરા વૃદ્ધિ પામે છે, દેવતાઓ સહાય કરે છે, કીર્તિ વિસ્તરે છે, ધર્મમાર્ગમાં પુષ્ટ થાય છે, પાપ પ્રણુષ્ટ થાય છે, અને સ્વર્ગનાં તથા મોક્ષનાં સુખો નજદીક આવતાં બાય છે.

૩૯ નિર્મળ શીલ કુળના કલંકને હરે છે, પાપ પંકનો ઉચ્છેદ કરે છે, પુન્યની વૃદ્ધિ કરે છે, પ્રતિષ્ઠાનો વધારો કરે છે, દેવતાઓને નમાવે છે, ભારે ઉપસર્ગોને સંહરે છે, અને હેલા માત્રમાં સ્વર્ગ અને મોક્ષના સુખ મેળવી આપે છે.

૪૦ નિર્મળ શીલના પ્રભાવથી મનુષ્યોને નિશ્ચે કરી અગ્નિ પણ જળરૂપ થાય છે, સર્પ પણ ફૂલની માળરૂપ થાય છે, સિંહ પણ હરિણ સમાન થઈ બાય છે, પર્વત પણ પથ્થરની શિક્ષા જેવો થઈ બાય છે, ઝેર પણ અમૃત જેવું, વિદ્ધ-આપદા પણ સંપદારૂપ, શત્રુ પણ મિત્રરૂપ, સમુદ્ર પણ નાનકડા તળાવ તુલ્ય અને અટવી પણ નિજધરરૂપ થઈ બાય છે. નિર્મળ શીલનો આવો પ્રભાવ સમજી સુર લાઈ જહેનોએ ઉક્ત શીલવ્રત-બ્રહ્મચર્ય પાળવામાં દ્રઢ પ્રયત્ન કરવો ઘટે છે.

‘ માયા-મમતા તજી સંતોષ વૃત્તિને ધારણ કરો. ’

૪૧ પરિગ્રહરૂપ નદીનું પુર વૃદ્ધિ પામ્યું છતુ જડ-જળની કલુષતાને પેદા કરતું, ધર્મ-વૃક્ષનું ઉન્મૂલન કરતું, નીતિ કૃપા અને ક્ષમાદિક કમલિનીઓને ખીડા કરતું, લોભ-સમુદ્રને વૃદ્ધિ પમાડતું, મર્યાદારૂપ કાંઠાને ભાંગતું, અને શુભ મનરૂપ હંસને ઉડાડી મૂકતું શીશી વિટંબના પેદા કરતું નથી? અપિતુ પરિગ્રહ વૃદ્ધિ કલેશ-કારીજ છે.

૪૨ પરિગ્રહ ઉપર અત્યંત રાગ-મૂર્છા કલહરૂપ હાથીઓને કૂદવા-રમવા વિન્ધ્યાટવી સમાન છે, ક્રોધ-કષાયરૂપ ગીધડાંને રમવા રમશાન તુલ્ય છે, કળેરૂપ સર્પોને રહેવાને બિલ સમાન છે, દ્વેષરૂપ ચોરને ફરવા માટે સંધ્યાસમય સમાન છે, પુન્યરૂપ વનને ખાળીનાંખવા દાવાનળ સમાન છે, મૃદુતા-નમ્રતારૂપ વાદળાંને વેરી નાખવા વાયરા સમાન છે, અને ન્યાય-નિતિરૂપ કમળનો નાશ કરવા હિમ સમાન છે.

૪૩ વળી વૈરાગ્ય-ઉપશમનો શત્રુરૂપ, અસંતોષનો મિત્રરૂપ મોહનો સખાઈ, પાપની ખાણ, આપદાનું સ્થાન, કુબ્યાનનું કિડાવન, વ્યાકુળતા-સંકટપનો વિકલ્પનો ભંડાર, અહંકારનો વજીર, શોકનો હેતુ, અને કલેશ-કંકાસનું કિડાવટુ એવો પરિગ્રહ વિવેકી જનોએ પરિહરવા યોગ્યજ છે.

સૂક્ષ્મભુક્તાવળી.

૧૮૩

૪૪ જેમ ઈન્ધણું વડે અગ્નિ તૃપ્ત થતો નથી અને જળ સમૂહ વડે સમુદ્ર તૃપ્ત થતો થતો નથી, તેમ અત્યંત મોહમાં મુંઝાયેલ પ્રાણી પણ ઘણાં ધન વડે પણ તૃપ્તિ પામતો નથી. વળી મુગ્ધ એમ પણ જાણતો વિચારતો નથી કે સમસ્ત દ્રવ્ય-સંપદાને અહીંજ અનામત મૂકીને આત્મા તો (પોતે કરેલી કરણીને અનુસારે) પરભવમાં જાય છે તો પછી હું ફોગટ શા માટે ઘણાં પાપનો સંચય કરું છું. આવો વિચાર કરાય તો તેથી પણ જીવ પાપથી પાછો ઓસરી શકે. અને કંઈક સંતોષ વૃત્તિને ધારી પરભવ પણ સુધારી શકે.

“ ક્રોધનો ત્યાગ કરી ક્ષમાગુણ સેવો. ”

૪૫ જે ક્રોધ, પ્રકૃતિ બગાડવા મદિરાનો મિત્ર છે, લય ખંતાવી સામાના ઝળઝળ ફેફડાવવા-અત્યંત ત્રાસ ઉપજાવવા કાળા નાગ જેવો છે, શરીરને બાળવા અગ્નિ સમાન છે, અને જ્ઞાનાદિક ગુણનો નાશ કરવા અત્યંત વિષ વૃક્ષ સમાન છે, તેવા દુષ્ટ ક્રોધને આત્મકલ્યાણની ખરી ઈચ્છાવાળા સજ્જનોએ મૂળમાંથી જ ઉખેડી નાંખવો જોઈએ-તેની ઉપેક્ષા નજ કરવી.

૪૬ તપ અને ચારિત્રરૂપ વૃક્ષને જો શાન્ત-વૈરાગ્ય-સમતારૂપ જળ વડે સિંચ્યું હોય તો તે કલ્યાણની પરંપરારૂપ અનેક પુષ્પોથી વ્યાપ્ત બની મોક્ષ ફળ આપે છે, પરંતુ જો એ ઉત્તમવૃક્ષ ક્રોધ-અગ્નિની આંચ પામે છે, તો તે ફળોદય રહિત બની ભસ્મીભૂત થઈ જાય છે.

૪૭ જે ક્રોધ સંતાપને વધારે છે, વિનયને લોપે છે, મિત્રતાને નષ્ટ કરે છે, ઉદ્દેગ ઉપજાવે છે, અસત્ય વચન બોલાવે છે, કલેશ-કલહ કરાવે છે, યશનો ઉચ્છેદ કરે છે, મતિ બગાડે છે, પુન્યોદયનો નાશ કરે છે, અને નરકાદિ નીચ ગતિ આપે છે, તે દુષ્ટ રોષ સજ્જનોએ તજવા યોગ્ય છે.

૪૮ વળી જે અગ્નિની જેમ ધર્મ-વૃક્ષને બાળી નાંખે છે, હાથીની જેમ નીતિ-લતાને ઉખેડી નાંખે છે, રાહુની જેમ મનુષ્યોની કીર્તિ-કળાને કલંકિત કરે છે, વાયરાની જેમ સ્વાર્થરૂપી વાદળાંને વેરી નાંખે છે, અને તાપની જેમ તાપરૂપી આપદાને વિસ્તારે છે, એવો નિર્દય ક્રોધ કરવો કેમ યોગ્ય હોય ?

“ અહંકાર તજી વિનય-નમ્રતા આદરો. ”

૪૯ વિનયાદિ ઉચિત આચરણના સેવન થકી હે ભવ્યાત્મન્ ! તું અતિ દુર્ગમ એવા માન પર્વત ઉપર ચઢવાનું હવે મૂકી દે. કેમકે તેમાંથી અતિ ભારે આપદારૂપી નદીઓની શ્રેણિ નીકળે છે, વળી જેમાં ઉત્તમ જનોને માન્ય એવા જ્ઞાન, ઔદાર્ય, ધૈર્યાદિક ગુણોનું નામ પણ નથી-લવલેશ માત્ર પણ ગુણ નથી, પરંતુ હિંસા બુદ્ધિરૂપી ધુમાડાના ગોટા વડે વ્યાપ્ત અને યોગ્ય વૃત્તિને અગમ્ય એવા ક્રોધ કાવાનળને જે ધારણ કરે છે.

૧૮૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

૫૦ અહંકારથી અંધ થએલો પ્રાણી મહોન્મત્ત હાથીની પેરે ઉપરૂપ અંધન સ્તંભને ભાંગતો, નિર્મળ બુદ્ધિરૂપ સાંકળને તોડતો, દુર્વચનરૂપ ધુળના સમૂહને ઉડાડતો, આગમ-વચનરૂપ અંકૂશને અવગણતો પૃથ્વી ઉપર યથેચ્છ ફરતો, અને નમ્રતાવાળા ન્યાય માર્ગને લોપતો કયા કયા અનર્થ નથી કરતો ? અપિતુ અહંકારી માણસ સઘળા અનર્થ પેદા કરે છે.

૫૧ જેમ નીચ માણસ અન્યકૃત ઉપગારોની અવગણના કરે છે, તેમ અભિમાની અહંકારી પુરૂષો ત્રણે વર્ગનો લોપ કરે છે, જેમ વાયુ વાદળોને વેરી નાંખે છે, તેમ મદ યોગ્ય આચારનો લોપ કરે છે, જેમ વિષધર પ્રાણીઓના જીવિતનો નાશ કરે છે, તેમ માન વિનયનો નાશ કરે છે, જેમ હાથી કમલિનીને ઉખેડી નાંખે છે, તેમ મદ-અભિમાન યશ-કીર્તિનો નાશ કરે છે.

૫૨ પ્રાણીઓના સકળ વાંછિતાર્થને પૂરનાર વિનયજીવિતને જે હરી લે છે, તે જ્ઞાત્યાદિમાન-વિષથી ઉત્પન્ન થયેલા વિષયવિકારને તું વિનયરૂપ અમૃતરસવડે શાન્ત કર.

‘ માયા કપટને મૂકી તમે સરલતા આદરો. ’

૫૩ કલ્યાણ કરવામાં વાંઝણી, સત્ય-સૂર્યનો અસ્ત કરવા સંધ્યા સમાન દુર્ગતિરૂપ સ્ત્રીની વરમાળા, મોહરૂપ હાથીને રહેવાની શાળા, ઉપશમરૂપ કમળને બાળવા હિમ સમાન, અપયશની રાજધાની અને સેંકડો ગમે કળો જેની પુંઠે રહેલાં છે, તેવી દુષ્ટ માયાને તું તજ દે.

૫૪ અનેક પ્રકારના ઉપાયોવડે જે કપટ કરી અન્યને છેતરે છે, તે મહા અજ્ઞાન યુક્તજનો પોતાનેજ સ્વર્ગ અને મોક્ષના ખરા સુખથી બેનશીબ રાખે છે-પોતે પોતાનેજ છેતરે છે.

૫૫ જે દુર્બુદ્ધિ ધનના લોભથી, અવિશ્વાસના વિલાસસ્થાનરૂપ કપટને કેળવે છે, તે દુધને પીતો બિલાડો જેમ ડાંગને દેખતો નથી, તેમ આવી પડતી અનર્થ પરંપરાને દેખી શકતો નથી.

૫૬ જેમ અપથ્ય જમણુ પરિણામે રોગ પેદા કર્યા વગર ઝરતું નથી, તેમ કપટ કેળવવામાં તત્પર ચિત્તવાળા મુગ્ધજનને છેતરવા જે કળા-કૌશલ્ય (ચતુરાઈ) કેળવે છે તે આ લોકમાં પણ કંઈપણ નુકશાન કર્યા વગર રહેજ નહિ, કંઈને કંઈજ નુકશાન કરેજ. પરલવમાં નરકાદિ નીચ ગતિ યા સ્ત્રી અવતાર પ્રાપ્ત થાય છે, માયા-કપટ ઉપર શ્રી મહીનાથના જીવ મહાબલનું દષ્ટાંત વિચારી ધર્મકાર્યમાં પણ કપટ કેળવવાની કુટેવ સર્વથા તજ દેવી.

‘ લોભ-તૃષ્ણા તજ સંતોષનું સેવન કરો. ’

૫૭ જેઓ ધનાંધ બની ભયંકર અટવીમાં ભમે છે, વિકટ દેશાન્તરમાં ફરે છે, અથાગ સમુદ્રને ઉલ્લેધે છે, બહુ કષ્ટ સાધ્ય ખેતી કરે છે, કુપણ સ્વામીથી સેવા કરે

આત્માના માનસિક કરણો.

૧૮૫

છે, અને હાથીઓના સમૂહના સંઘટ્ટવડે જેમાં ચાલવું દુઃશક્ય છે, એવા યુદ્ધસ્થાનમાં પણ જાય છે. એ સર્વ લોભનોજ પ્રભાવ સમજી તેનો જય કરવા પ્રયત્ન કરવો.

૫૮ મોહરૂપ વિષવૃક્ષના મૂળરૂપ, પુન્યરૂપ સમુદ્રનું શોષણ કરનાર, ક્રોધ અગ્નિને પેદા કરનાર, પ્રતાપરૂપ સૂર્યને આરંધ્રાદન કરવા મેઘ જેવા, કલહનું ક્રીડાસ્થાન, વિવેકરૂપ ચંદ્રને રાહુતુલ્ય, આપદારૂપી નદીને મળવા સમુદ્ર તુલ્ય અને કીર્તિરૂપ લતાઓને નાશ કરવા હસ્તી તુલ્ય એવા લોભનોજ પરાલભ કરો.

૫૯ સમસ્ત ધર્મરૂપ વનને આગી નાંખવાથી વૃદ્ધિ પામતો દુઃખરૂપ ભસ્મવાળા, વિસ્તરતા અપયશરૂપ ધૂમાડાવાળા, અને ધનરૂપ ઇન્ધનનો સમાગમ થતાં અત્યંત વધતા એવા લોભાગ્નિમાં સર્વે ગુણો પતંગની પેરે ભસ્મીભૂત થઈ જાય છે, એમ સમજી સુજ્ઞાનોએ દુઃખદાયી લોભ તૃષ્ણાને ત્યાગ અને સંતોષનો આદર કરવો યુક્ત છે. તે સંતોષનો પ્રભાવ શાસ્ત્રકાર પોતેજ બતાવે છે.

૬૦ સમસ્ત દોષ રૂપ અગ્નિને ઉપશમાવવા મેઘવૃષ્ટિ સમાન સંતોષને જે મહાનુભાવો ધારે છે, તેમની આગળ કંઈપણ ઉગ્યો પ્રત્યક્ષ થયો જાણવો. કામધેનુ તેમના ઘરે આવી, ચિન્તામણિ રત્ન હથેલીમાં આવ્યું, દ્રવ્ય નિધાન નજદીક આવ્યો, વળી આખું જગત નિર્જીવ થયું અને સ્વર્ગ તથા મોક્ષની લક્ષ્મી પણ સુલભ થઈ જાણવી. આવા હેતુથી સંતોષજ સેવવો ઉચિત છે. અપૂર્ણ.

આત્માના માનસિક કરણો.

(ગયા વર્ષના છેલ્લા અંકના પૃષ્ઠ ૩૬૯ થી શરૂ.)

ગયા અંકમાં અમે બુદ્ધ્યાત્મક મન વિષે કહી ગયા છીએ હવે પછી ક્રમમાં ત્રીજો દિવ્ય મન (spiritual or super conscious mind) આવે છે, જેમ બુદ્ધિના વ્યાપારો તમારા “હું” નો વિષય બની શકે છે, તેમ મનના આ ઉપરી પ્રદેશમાંથી આવતા ભવ્ય સ્કુરણો પણ તમારો વિષય બની શકવા યોગ્ય છે. તેના ઉપર તમે વિચાર કરી શકો છો, તેનું પ્રયત્ન કરી તેના સ્વરૂપનું નિહાન ચોક્કસ કરી શકો છો અને બીજા સર્વ વિકારો કે વિચારોની માફક આ પ્રદેશમાંથી આવતી વસ્તુઓ ઉપર પણ તમારું શસ્ત્ર ચલાવી શકો છો. ગમે તેવી ઉચ્ચ ભાવના કે દિવ્ય સ્કુરણ પણ તમારા સ્વરૂપથી એક ભૌતિક પદાર્થની જેમ ભિન્ન છે અને તે અનાત્મ કોટીમાં સુકાવા યોગ્ય છે. આ મનમાંથી ઉદ્ભવતા વ્યતિકરો તેમજ એ મનના સ્વરૂપનું હજી આપણામાં એટલું બધું અજ્ઞાન છે કે તે સમગ્રી ગમે તેવી બુદ્ધિમત્તા ભરી ચર્ચા પણ આપણે માટે વ્યર્થ છે. એ ઇશ્વરી મનમાં પ્રવેશવા જેવી હજી આપણી સ્થિતિ બ-

૧૮૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ની નથી. આપણા વર્તમાન વિકાસવાળા માનસીક બંધારણની સાથે સરખાવતા તે દિવ્ય મનની કરી પણ કદપના અત્યારે આપણને આવી શકે નહીં. આ મન જેમનામાં ન્યુનાધિક અંશે વિકસ્યુ હોય છે તેમના સંબંધે આપણા અદ્યક્ષ મનુષ્યોના બધા ધોરણો રદ જાય છે. અને આપણા માપીઆથી તેમને માપી જોવા પ્રયત્ન કરવો એના જેવી મુર્ખાઈ એકે નથી. એ મનમાં એવી અદ્ભૂત વસ્તુઓ ભરી છે કે જેની સાથે સરખાવતા આપણામાં સર્વોત્કૃષ્ટ ગણાતા વિજ્ઞાનની ટોચે પહોંચેલા મનુષ્યોના મન માંહેના પદાર્થો એ માત્ર રત્નની સરખામણીમાં ચળકતા ખીલોરી કાચના કટકા જેવા છે. તેમ છતાં એ દિવ્ય મનની સાથે સંબંધમાં આવેલા મહાજનો પણ એવા અર્થવાળા વાક્યો આપણને આપતા ગયા છે કે ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ અને ઉત્કૃષ્ટમાં ઉત્કૃષ્ટ માનસ વિકાસ ઉપર તેમનું “હું” તો જુદુંજ વિરાજી રહ્યા કરે છે અને તેના આધિપત્ય નિયેજ બધા પ્રકારના તેમના વ્યાપારો ચાલતા હોય છે. ઉન્નતમાં ઉન્નત માનસીક અવસ્થા પણ “હું” ના આધિપત્ય તળે જ વર્તતી હોય છે. મનની બધી સ્થિતિઓ એ “હું” થી પર છે અને આત્મા તેને યંત્ર તરીકે વાપરતો હોય છે. વર્તમાનમાં આપણે આપણને આપણા મનની સહાય વિના અનુભવી શકતા નથી. ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ મનોસ્થિતિવાળા મહાપુરુષોને પણ જે “હું” નો અનુભવ થએલો હોય છે તે પણ તેમના દિવ્ય મનની સહાય દ્વારાજ થએલો હોય છે. ખરું છે કે તેમનું મન એક શાંત અશુબ્ધ સરોવર જેવું હોવાથી “હું” નું પ્રતિબિંબ ઝીલવા અત્યંત લાયક બનેલું હોય છે. છતાં પણ એટલું ભૂલવાનું નથી કે તેમને પણ મનના યંત્ર વિના ચાલતુ નથીજ, તે યંત્ર વિનાની આત્માની સ્થિતિ કેવી હશે તેનો ખ્યાલ આવવો મહાજનોને પણ દુષ્કર છે. હમે તો વિષય સંબંધે હમારૂં અજ્ઞાન ખુલ્લા દિલથી કબુલ કરી દઈએ છીએ. મનુષ્ય પોતાથી અદ્ય સરખી પણ ઉપર ઉચ્ચતાએ વિરાજતા આત્માની મનોસ્થિતિમાં પ્રવેશી શકતો નથી તો પછી એવા અનંત પ્રગતિનો રસ્તો કાપી પરમાત્મકોટીમાં પ્રવેશેલા આત્માનું સ્વરૂપ સમજવાનો આશ્રહ કયો મૂર્ખ રાખી શકે ?

“હું” પોતાનો પ્રકાશ પોતા ઉપર નાખી મનના યંત્રની સહાય વિના પોતાને સિધ્ધિ રીતે વિષય કરી શક્તો નથી તેમ છતાં “હું” તો ગમે તેવી નિકૃષ્ટ સ્થિતિમાં પણ રહેલુંજ હોય છે, જેને આપણે નિગોદ કોટીના જીવો કહીએ છીએ ત્યાં પણ આ “હું” તો અવ્યક્તપણે રહેલુંજ હોય છે. જેમ જેમ મનનું બંધારણ ઉચ્ચ પ્રકારનું બનતુ જાય છે, અર્થાત્ તે યંત્ર વધારે વધારે પાણીતાર અને કાર્યકર બનતુ જાય છે તેમ તેમ તે “હું” ની અધિકાધિક અભિવ્યક્ત બનતી જાય છે. એક દ્રષ્ટાંતથી “હું” ના સ્વરૂપને ખીજી રીતે સમજાવીએ. એક વિજ્ઞાનો દ્વારા કદ્યો અને તેના ઉપર લુગડના ઘણા પડો વિંટાળેલા છે એમ માને

આત્માના આનસિક કરણો.

૧૮૭

જેમ જેમ તે પડ ઉતારવામાં આવે છે તેમ વિદ્યુતના દિપકનો પ્રકાશ અધિકાધિક વ્યકત બનતો જાય છે. અને તેમ છતાં તે પડ ઉતરતા પહેલાં પણ દિપકનો ત્યાંનો ત્યાંજ અને જેવોને તેવોજ હોતો. તેના ઉપરથી આવરણો ખસેડ્યા પછી તેના સ્વરૂપમાં કશોજ તફાવત પડ્યો નથી. એ દિપક રૂપી “હું” નો આપણને અત્યારે જે કંઈ જ્યાલ છે તેનો આધાર તે આત્મદિપક ઉપરથી કેટલા આવરણો ખસ્યા છે તેના ઉપર છે. આથી “હું” નું મૂળ અને વિશુદ્ધ વસ્તુસ્વરૂપ કેવું છે તે જાણવાની આશા રાખી શકાય તેમ નથી. આપણા આવરણોની નિવૃત્તિના તારતમ્ય અનુસાર આપણું “હું” પ્રતિભાસમાન બને છે અને તે પણ સાક્ષાત્ અથવા અપરોક્ષ પણે નહીં પણ મનના યંત્રદ્વારાજ તેનો અનુભવ આવી શકે તેમ છે. આપણી પ્રગતિના પંથમાં જેમ જેમ આપણા પડો ખસતા જશે તેમ તેમ આપણું સ્વરૂપ આપણને તેના વિશુદ્ધ પ્રકાશમાં માલુમ પડતું જશે. એ આવરણો અત્યારેજ ખરીપડવા તત્પર બનેલા છે અને માત્ર તમારા બલવાન સંકલ્પ અને આજ્ઞાની રાહ જોઈ બેઠા છે. મનુષ્યને જ્યારે પોતાનું સ્વરૂપ માલુમ પડે છે અને પોતાનો તે આવરણો સાથેનો સંબંધ સમજાય છે તે પછી તે આવરણોની શક્તિ નિર્બળ બને છે અને પોતે સળંગ બને છે. જે યંત્રથી આજસુધી તમે પોતે ડર્યા કરતા હતા તે યંત્રના હવે તમે માલીક બન્યા છો. અને તેથી તેની મદદ વડે તે આવરણોને કાપી નાંખી તમારા સત્ય સ્વરૂપના અધિક સંબંધમાં અને જ્ઞાનમાં આવતા હવે તમને કોઈ ખાળી શકે તેમ નથી. તમારા યંત્રો તમને સંસારમાં રખડાવવા માટે મળેલા નથી પણ તમારા આવરણોને લેદવા માટે મળેલા છે. આજસુધી આપણે અગો કાયદો ચલાવ્યો હતો અને આપણી તલવારથી આપણા ઉપર જ ઘા કર્યો ગયા હતા, હવે શું કરવું એ સહુએ પોતપોતાને માટે શોધી લેવાનું છે.

હવે જ્યારે તમને નિશ્ચય થયો છે કે તમે જે જે વસ્તુને તમારો વિષય બનાવી શકો છો તે તમારાથી ભિન્ન અને તમારા ઉપયોગ અર્થે નિર્માણેલું યંત્ર છે, ત્યારે તમને સ્વાભાવિક પ્રશ્ન એ થશે કે એ સર્વ પછી મારા સ્વરૂપભૂત અવશેષ શું રહ્યું? જ્યારે બધું જ અનાત્મકોટીમાં જાય છે, ત્યારે આત્મકોટીમાં શું રહ્યું? ઉત્તર એજ કે “હું પોતે” તમે અનંત યુગ સુધી એ “હું” થી નિરાળા બનવા પ્રયત્ન કરશો તો પણ તેને તમારાથી જુદું પાડી નાખવામાં વિજય પામી શકવાના નહીં જ. તમે જેમ પ્રત્યેક પદાર્થ વિચાર કે ભાવનાને જુદી પાડી નાખી તેને તમારો વિષય બનાવી શકો છો, તે પ્રમાણે તમારા “હું” ના સંબંધે કરી શકવાના નહીં. તમને એમ રહ્યા કરતું હશે કે “હું” નો પણ વિચાર કરી તેને વિષય કોટીમાં સુકી શકાય અને અન્ય સ્થૂળ સૂક્ષ્મ પદાર્થોની માફક તેને પણ ભિન્ન અનુભવી શકાય. પરંતુ જરા ઉંડો વિચાર કરવાથી માલુમ પડશે કે જ્યારે તમે તેમ કરવા જાઓ છો

ત્યારે તમે ખરી રીતે તમારા “હું” ને જુદો પાડી તેના ઉપર વિચાર ચલાવી શકતા નથી, પરંતુ તમારા એકાદ માનસિક લક્ષણને જુદું પાડી તેના ઉપર જ તમારા શસ્ત્રનો પ્રયોગ કરો છો. તમે તે વખતે કોઈ મનોધર્મને તમારા “હું” નો વિષય બનાવી તેને તમારાથી લિપ્ત અનુભવો છો. તમારું “હું” તો આ બધો વખત આ માનસિક લક્ષણને જુદા પાડી તેના ઉપર વિચાર કરવાના કામમાં રોકાયેલું રહે છે. વિષય અને વિષયી, પરીક્ષક અને પરીક્ષિત, વિચાર કરનાર અને વિચારવાની વસ્તુ, જ્ઞાતા અને જ્ઞેય, એ બધું એક જ હોઈ શકે નહીં. સૂર્ય જેમ પોતાના સ્વરૂપથી જુદો પડી પોતાના ઉપર પ્રકાશ ફેંકી શકતો નથી તેમ “હું” પણ પોતાથી નિરાળો પડી જઈ પોતાના “હું” ઉપર પ્રકાશ ફેંકી શકતો નથી. તમે ઘણીવાર “હું” નો વિચાર કરતા હશો. તમારું “હું” તો તે વિચારકાળે વિચારની જ ક્રિયામાં નિયુક્ત થયેલ હોય છે. અને તેને તમે કદીપણ તમારો પોતાનો વિષય બનાવી શકો નહીં. અને તમારાથી લિપ્તરૂપે-વિષયરૂપે કદી જ અનુભવી શકવાના નહીં. તમે પુછશો કે જો તેમજ હોય તો પછી “હું” ના હોવાપણાની સાબીતી શું? એજ કે સર્વ કોઈને “હું” નું જ્ઞાન, પોતે અસ્તિમાન છે એવી સ્થિતિ નિરંતર રહ્યા કરે છે. “હું” નથી એમ કહેનાર જ “હું” પોતે છે. એ “હું” ની શંકા કરનાર પોતે જ “હું” છે. આત્માને જે કાંઈ ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ જ્ઞાન લભ્યમાન છે, તે “હું છું” એજ છે. એ શિવાયનું બધું જ્ઞાન તેના સાથે સ્વરૂપ સંબંધ ધરાવનાર નથી, પરંતુ ક્ષણવારને માટે યંત્રની માફક વાપરવા માટે જ છે.

છેવટના પ્રયત્નરણમાં “હું” જ માત્ર તમારા વાસ્તવ સ્વરૂપ સાથે કાયમનો સંબંધ રાખનાર તમને જણાઈ આવશે. એને ગમે તેટલા પ્રયત્નથી પણ તમે તમારાથી દૂર અનુભવી શકવાના નથી. જે તમારી સાથે નિત્ય સંબંધ રાખનાર છે એજ તમે છો. જેને તમે “હું” કહો છો તે પોતે જ તે છે. તે તમારાથી જુદો પડવાની ચોખ્ખી ના પાડે છે. તે અચળ, અમર, અવિકારી છે. ચૈતન્ય મહાસાગરનું તે એક ગિંદ છે. જેવી રીતે તમે “હું” ના મૃત્યુની કલ્પના કરી શકવામાં નિષ્ફળ બનો છો, તેજ પ્રકારે “હું” ને તમે તમારાથી દૂર અનુભવવાની કલ્પનામાં પણ નિષ્ફળ નિવડો છો. વસ્તુ માત્રને દૂર મુકનાર પોતે દૂર કેવી રીતે જઈ શકે? જો તમે “હું” ને નિરાળું કરી શકો તો પછી એ “હું” ને વિષય કરનાર બીજું કોણ અવશેષ રહેશે? અત્ર અને તત્ર ઉભયસ્થાને એક જ “હું” કેવી રીતે રહી શકે? “હું” એ “હું નથી” એ ગમે તેવી ભીષણ કલ્પનામાં પણ આવી શકે જ નહીં. કલ્પનાનું સામર્થ્ય અમર્યાદ છે, તે અનંત બ્રહ્માંડોને ભેદીને પાર જઈ શકે છે; છતાં જ્યારે તેને “હું નથી” એવી કલ્પના કરવાની આજ્ઞા કરવામાં આવે છે, ત્યારે તે પોતાની તેમ કરવાની અશક્તિ કાંઈપણ શરમ વિના કબુલ કરે છે. વિશ્વમાં જો

આત્માના માનસિક કષ્ટો.

૧૮૬

કોઈપણ એવી વાત હોય કે જે જેને મનુષ્યની કલ્પનાશક્તિ ગ્રહી શકવા અસમર્થ હોય તો તે એકજ છે. અને તે એ કે “હું નથી” એમ તે કદી જ કલ્પી શકવાની નહીં.

મનુષ્ય પોતાના વાસ્તવ “હું” ના ભાનમાં આવે એના જેવો અન્ય કોઈ પણ ઉત્કૃષ્ટ મહાભાગ્યનો પ્રસંગ નથી. એ ભાનમાં વિશ્વની સમસ્ત શક્તિઓ સુખ-વસ્થામાં રહેલી છે, અને જ્યારે તે પોતાના ભાનમાં આવે છે ત્યારે તે સર્વ કોઈને યંત્રની માફક વાપરી શકવા સમર્થ બને છે. આ ભાનમાં પ્રવેશવા માટે આત્મા અનંતકાળથી પર્યાટન કર્યા કરે છે. જ્યારે તે પોતાના “હું” ને મેળવે છે ત્યારે તે આધ્યાત્મિક સૃષ્ટિમાં પ્રવેશ કરવાને લાયક બને છે. જે ક્ષણથી એ ભાનમાં દાખલ થાય છે તે ક્ષણથી તેનું ભાવી બદલી જાય છે. તે મનુષ્ય મટીને ત્વરાથી દેવત્વને પ્રાપ્ત કરતો ચાલે છે. પછી તેના ચક્ષુઓ ઉઘડે છે અને વિશ્વના મહા સંકેતને તે પ્રત્યક્ષ કરી શકે છે. અત્યારે જે રસ્તો તિમિરાવૃત્ત ભાસે છે, તેનું પ્રત્યેક પદ પછી પ્રકાશયુક્ત જણાવા માંડે છે. ટુંકામાં મનુષ્ય ઝડપથી પોતાના અંતિમ વિરામના પદ ભણી ગતિ કરવી શરૂ કરે છે.

આમાં અમોએ કશીજ નવી વાત તમને કરી નથી એમ ગણી તમે તેને ઉઠાવી દેશો નહીં. તમારામાંથી ઘણાઓને આ સ્પષ્ટિકરણમાં એકની એક વાતની પુનરાવૃત્તિ અને શબ્દબળ જણાશે અને કદી તમને પણ તેમ જણાયું હોય તો તેમાં તમારો દોષ નથી. જે ભાવના હજી જનહૃદયને છેકજ અપરિચિત છે, તેનું ગમે તેટલું પ્રબળ વિવેચન લોક હૃદયમાં કશીજ ઉડી અસર પ્રકટાવતું નથી. તે માત્ર સપાટી ઉપરજ રહ્યા કરે છે. તેના અંતઃકરણને ભેદીને એક તસુ પણ તે ઉંડુ ઉતરતું નથી. છતાં જો આટલી શબ્દની મારામારી પછી હમો આ વિષયનું મહત્વ તમારા મન ઉપર પ્રગટાવી શક્યા હોઈએ તો આ પ્રયત્ન છેકજ નિષ્ફળ ગયેલો નહીં ગણાય. અમારી તમારા પ્રત્યે એટલીજ પ્રાર્થના છે કે “આ વાતને માત્ર વિનાની ગણી ઉઠાવી ન દેશો. તે અત્યંત મહત્વની અને તમારા ભાવિના વિકાસક્રમના આધારભૂત છે એમ ગણી તેને અત્યંત સન્માન આપશો.” આ સત્યનું પ્રતિપાદન કરવા માટે શાસ્ત્રકારોએ કરોડો ગ્રંથો રચ્યા છે. અને અનેક પ્રકારે, અનેક રસ્તે, અનેક વિધિથી એજ મુદ્દો જન હૃદય ઉપર અંકિત કરવા ઉદ્યમ સેવ્યો છે.

જ્યાંસુધી “હું હું” એ વાતનો ગાઢ અનુભવ ન થાય ત્યાંસુધી તે પ્રકારનો નિત્ય અભ્યાસ કરો, એ ભાનને તમારા અંતઃકરણમાં ઉંડુ ઉતરવા દો. આ સત્ય ગ્રહણ કર્યા પછી તમે તમારા સ્થૂળ સૂક્ષ્મ કરણોને અતિ અધિક અસરકારક રીતે વાપરી શકશો. કેમકે પછી તમને પ્રતિતિ થએલી હશે કે મન એ મારું હૃદયીઆર માત્ર છે, અને મારી આજ્ઞા ઉઠાવવાને બંધાએલું છે. તમે તમારા મનની વૃત્તિઓના વિકારોના

૧૯૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અને આવેગોના ગુલામ નથી, પણ એ તમારા સેવક છે એમ તમને નિશ્ચય થશે. અત્યારે એ બધા તમારા “હું” સાથે સેળસેળ બની ગયા છે. જેમ પોતાનું પદ ન સમજનાર નૃપતિ સાથે તેના બવાસો અને નોકરો અણુઘટ્ટી છુટ લઈ ગમે તેમ વર્તે છે, તેમ જ્યાંસુધી તમારું પદ તમને સમજાયું નથી અને એ પદના ભાનમાં પ્રવેશ્યા નથી ત્યાંસુધી તમારા માનસીક હુથીઆરો પણ તમારી સાથે ગમે તેમ વર્ત્યા કરે છે. પરંતુ જે ક્ષણથી નૃપતિ પોતાનું પદ અને સ્વરૂપ સમજી પોતાનો અમલ ચલાવવા માંડે છે તે ક્ષણથી જેમ નોકરવર્ગ તેની આજ્ઞા શીર ચઢાવી રાબતી મરજી અનુસાર વર્તે છે, તેમ આત્મા પણ પોતાનું વાસ્તવ “હું”નું પદ સમજી પોતાના કરણો ઉપર પોતાનું સ્વામિત્વ બેસારી શકે નહીં ત્યાંસુધી તેના કરણો પણ ગમે તેમ વર્તે છે. આત્મા પોતાના પદને સમજ્યા પછી ગુલામના પદમાંથી ઉપર ચઢીને માલિકના અધિકારને મેળવે છે, સેવક મટી સેવ્ય બને છે. વાસ્તવમાં તમારું “હું” સખળ છે અને તે શિવાયના બધાજ કરણો નિર્બળ છે. તમારા વાસ્તવ “હું” ના રાજ્યાસન ઉપર કોઈને ચઢવા ન દો. તેમ કરવાથી તમારી તમામ શક્તિઓ તમારી આજ્ઞાવર્તી બનશે. સામર્થ્યનો મહામંત્ર ‘હું છું’ એ પ્રકારના ભાનના સાક્ષાત્કારમાં રહેલો છે. “હું” શિવાયની તમામ વસ્તુઓને અનાત્મકોટીમાં પુરી દઈ, તેની પાસેથી ચંગ તરીકે કામ લેવાનું ગુપ્ત રહસ્ય આ “હું છું” ના ભાનના વિકાસમાં રહ્યું છે.

મનુષ્યે તેના આત્માના ઉંડાણમાં આટલી વાત દબાવેલું સ્થાપીત કરવી જોઈએ કે તેના પ્રત્યેક માનસીક ઉદય કે પ્રવૃત્તિની પાછળ તેનું “હું” રહેલું છે. તે મનને કાર્યમાં જોડાવાની આજ્ઞા કરે છે અને તે આજ્ઞાને મન ઉઠાવી લે છે. વાસ્તવમાં તમારું “હું” એ મનનું સ્વામી છે. અધિપતિ છે અને મન તેનો સેવક-અનુચર આજ્ઞાવાહી છે. તમે રથી Driver છો, મન એ રથ છે. ખરું છે કે અત્યારે મનુષ્ય બળદ અને ઘોડાની જેમ જ્યાં ત્યાં હંકાયા કરે છે અને તેને હાંકનારી સત્તા મન છે, પરંતુ તેનું આ કારણ એજ છે કે તેણે હાંકનાર તરીકેનો પોતાનો હક સ્થાપિત કર્યો નથી. મનુષ્ય ધારે તે ક્ષણે હંકાવાની ગુલામગીરીમાંથી છુટો થઈ શકે તેમ છે. ખરીરીતે તે મેંઢા જેવો નથી, પણ સિંહ જેવો છે. મનની બધી સ્થિતિઓએ તેના આગળ હરણુ તુલ્ય નિર્બળ છે. પરંતુ સિંહને પોતાના સ્વરૂપ અને જન્મ હકની વિસ્મૃતિ થએલી છે. શાસ્ત્રકાર તેને અનેક રીતના દષ્ટાંત અને ઉદાહરણ આપી જગાડવા પ્રયત્ન કરે છે, પરંતુ ઘણો કાળ ગુલામી અને કેદ અનુભવ્યા પછી પોતે સ્વતંત્ર અને માલીક થવાને યોગ્ય છે, એ વાત તેનાથી માની શકાતી નથી. હવે જાગૃત થવાનો સમય છે, તમારા માનસીક સ્વાતંત્ર્યના જાહેરનામા ઉપર હવે તમે સહી કરો અને તમારા મનને ફરમાવી દો કે “અત્યાર સુધી ગમે તેમ આત્મ પણુ હવે હું મારો હક સંભાળુ છું. હવેથી તમારે મારી આજ્ઞા શિવાય કોઈ-

આત્માના માનસિક કરણો.

૧૯૧

પણ હિલચાલ કરવી નહીં.” આ પ્રમાણે તમારા મનના મહારાજ્ય ઉપર વિનય સ્થાપો.

ઘણાનું એમ માનવું છે કે મનની સ્થિતિને અનુસરી સુખદુઃખવાળી અવસ્થા અનુસર્યા શિવાય મનુષ્યને ચાલે તેમ નથીજ. પરંતુ આ વાત પામર મનુષ્યોના સમર્થેજ સત્ય છે. સંયમી મનુષ્યો આ કલેશથી મુક્ત થએલા હોય છે, કેમકે તેમણે મનની વિવિધ અવસ્થાઓ ઉપર પોતાના “હું” નું સામ્રાજ્ય સ્થાપેલું હોય છે, અને તેમના મનના બધા વ્યાપારો એક યંત્ર જેમ ઈન્જીનીઅરની દેખરેખ નીચે ચાલે છે તેમ, તેમની આજ્ઞામાં વશ રહીને પ્રવર્તતા હોય છે. બાહ્ય મનના ઉપર તેમનો કાબુ નિરંતર સ્થપાયેલોજ રહે છે. અને મનના પ્રત્યેક પ્રવર્તનને પોતાના સર્વોત્કૃષ્ટ હિતના માર્ગેજ દોર્યે જાય છે. એટલુંજ નહીં પણ તેઓ પોતાના આંતર મનને (Subconscious mind) પણ નિર્ણીત કાર્ય કરવા માટેજ આજ્ઞા આપી મુકેલી હોય છે. અને તેને અનુસરી તે મન નિદ્રામાં અવ્યકતપણે તે નિર્દિષ્ટ કાર્યને જ કરતું હોય છે.

આપણા બધા વિચારો, લાગણીઓ, વૃત્તિઓ આવેગો વિગેરે ઉપર આપણું સ્વામીત્વ હોય એ ભાવના આપણને આ કાળે તદ્દન અપરિચિત છે. એક સહજ સરખી ચિંતા આપણને આખી રાત્રીનો ઉજાગરો કરાવે અને ગમે તેટલો પ્રયત્ન છતાં આપણો પીછો ન છોડે, એ પરવશપણાનો ખ્યાલ તેના સંપૂર્ણ રૂપમાં આપણને ક્યારે આવશે ? કોઈ વાતની ચિંતા કરવી કે નહીં અથવા અમુક વિચારોને વશ રહેવું કે નહીં, તેનો નિશ્ચય આ કાળે આપણાથી થતો નથી, એનાથી બીજું મોટું કમનસીબ કયું હોઈ શકે ? એક લયનું વાદળ આપણા શીર ઝળમટુ હોય અને આવતી કાલે તે આપણા ઉપર તુટી પડવાનું છે એમાં શક જેવું કંઈજ ન હોય છતાં તે લય અને આપત્તિ કરતા તેની પૂર્વગામી ચિંતાનું કષ્ટ સહજ શુભ અધિક તિવ્ર છે; એ ચિંતાના કષ્ટથી મુક્તિ થવાય તો ખરી આપત્તિને અંગે રહેલું કષ્ટનું જોર છેકજ નરમ પડી જાય છે.

મનુષ્યને તેની પ્રધાન લાગણીઓનો વેગ ગમે ત્યાં ઘસડી જાય, તેને નિરંતર સતાવ્યા કરે અને તે છેવટ પામર થઈને અવશ્યપણે ઘસડાયા કરે તેના જેવી બીજી એક પણ કફોડી સ્થિતિ સંભવતી નથી. અનંતયુગનો વારસદાર અજર, અજન્મ અચળ અને વાસ્તવમાં પરમાત્મ સ્વરૂપ મનુષ્ય તેના ભેજમાં ઉત્પન્ન થતા ચિત્રથી ડર જઈને રંક પામર બની ઢોઢે વઢને પોતાનું નિર્જેનપણું કબુલ કરે એ સ્થિતિનું સ્વરૂપ સમજતાં મનુષ્ય ક્યારે શીખે ? તેના મનની બનાવટથી મનનો સ્વામી ગભરાય એ બીના કોઈ દેવ પોતે વિકુવેલી માયથી ડરી જાય તેના જેવી છે. ચિત્રકાર જેમ પોતાના ચિત્રના લયાનક દેખાવથી ડરી જતા નથી. કેમકે તે જાણે છે કે ચિત્ર પોતાનીજ બનાવટ છે તેમ ખરી રીતે મનુષ્યે પોતાની માનસિક બનાવટથી

૧૯૨

શ્રી આપમાનંદ પ્રકાશ.

ડરવાનું નથી. અને છતાં મનુષ્યોને એ બનાવટ એટલી બધી વાસ્તવીક અને ડરવા યોગ્ય લાગે છે કે તેમનાથી આ વાત સાચી માની શકાતી નથી. આપણા બુટમાં એક કાંકરો આવી ગયો હોય તો તેને તુર્તજ બહાર કાઢી નાખી તેને ખુચતો અટકાવી શકીએ છીએ, તેજ પ્રમાણે કોઈ ખુચ્યા કરતો વિચાર આપણામાં પેસી ગયો હોય તો તેને પણ તેજ રીતે આપણે બહાર ફેંકી દઈ શકીએ તેમ છીએ. જોડામાંથી કાંકરો કાઢી નાખવો આપણને સુલભ અને સરલ લાસે છે, અને વિચારને તેજ પ્રમાણે કાઢી નાખવો દુષ્કર લાસે છે, તેનું કારણ એ છે કે, આપણે આપણા બુટ ઉપર આધિપત્ય મેળવ્યું છે—તે આપણું હથિયાર છે અને આપણા પગના રક્ષણ અર્થે એક હથિયાર તરીકે તેને વાપરવાનું છે એમ આપણને નિરંતર લાન રહ્યા કરે છે અને તેથી તેવા લાનની સહાય વડે તુર્તજ તેને પગથી દુર કરી તેમાંથી કાંકરો કાઢીને ફેંકી દઈએ છીએ. પરંતુ મનના સંગ્રામે તે આપણું હથિયાર હોવાનું, અને આપણા ઉદ્ધતિક્રમમાં માત્ર તે સહાયક તરીકે આપણને તે સાંપડેલ છે, તેવા પ્રકારનું લાન પ્રગટેલું નથી, તેથી આપણું “હું” જોડા ઉપર જેટલું સ્વામિત્વ ધરાવે છે, તેટલું મન ઉપર ધરાવી શકતું નથી. મનનું પ્રવર્તન આપણા હાથમાં નથી, એવું લાન રહ્યા કરતું હોવાથી તેના કાર્યને આપણે વશ રહેવું પડે છે. અને આપણે આપણામાં પ્રધાનપણે ચાલતા વિચાર ઉપર આધિપત્ય સ્થાપી શકીએ તેમ છીએ જ નહીં એ માન્યતા ચોક્કસ થઈ ગઈ છે. આ માન્યતા આપણું મોટામાં મોટું દુર્ભાગ્ય છે.

પ્રાણિ માત્રને પોતપોતાની માન્યતાજ સુખદુઃખનું નિમિત્ત થાય છે, એ વાત આથી સ્પષ્ટ થાય છે. મદારી લોકો વાંદરાને કેવી રીતે પકડે છે તે તમે જાણો છો ? તેઓ એવા પ્રકારનું પાંજરું બનાવે છે કે જેમાં વાંદરાનો ખાલી હાથ આવી શકે પરંતુ મૂઠી વાળેલો હાથ ન આવી શકે. આ પાંજરામાં તેઓ દાગીઆ જેવી કાંઈ ખાવાની વસ્તુ મૂકે છે. વાંદરો તેમાં પોતાનો ખાલી હાથ નાખી તે વસ્તુ મૂઠીમાં ગ્રહણ કરે છે અને પછી તે મૂઠી વાળેલો હાથ બહાર કાઢવા પ્રયત્ન કરે છે. પરંતુ મૂઠી વાળેલો હાથ પાછો નિકળી શકે એટલો પહોળો અવકાશ હોતો નથી. અને તેથી આંચકા માર્યા કરે છે. વાંદરો તે વખતે ધારે તો ખાવાની ચીજ પડતી મૂઠી લાગી જઈ શકે છે પરંતુ તેની માન્યતા એવીજ હોય છે કે હવે પાંજરામાં ગડેલો હાથ પાછો નિકળેજ નહીં. આ પ્રકારનું લાન તેના સ્વાતંત્ર્યને લુપ્તી લે છે અને મદારી આવીને તેને હાથ કરી લે છે.

વાંદરાના સંગ્રામે આ પ્રમાણે છે એમ નથી, પરંતુ સુધારાની ટોચે પહોંચેલા મનુષ્યના સંગ્રામે પણ તેમજ છે. ઘણા મનુષ્યો પોતાના માનસીક વ્યાપાર સંગ્રામે વાંદરાથી કોઈ રીતે ચઢીઆતી સ્થિતિમાં છે એમ કોઈથી કહી શકાય તેમ નથી. તેઓ જે વિચારને પકડે છે, તે વિચારને વળગી રહેવાથી અને તેની ચિંતામાં સડ્યા કરવાથી તેમની ગમે તેવી પાયમાલી થવાની હોય છતાં તેનાથી તેઓ છુટતા નથી.

આત્માના માનસિક કરણો.

૧૮૩

તેમણે પોતાની જાતને પેલા વાંદરાની માફક વિચારતાં પાંજરામાં સપડાવેલી હોય છે અને પોતે ભાગી છુટી શકે તેમ છે જ નહીં એવા ભાનથી દુઃખ પામ્યા કરે છે. તે તેના વિચારનો ગુલામ બની બેસે છે અને તેના ભેજમાં નિરંકુશ વિહરતા રાક્ષસો જે તેની પોતાની બનાવટના છે, તેમના વડે ત્રાસ વેધા કરે છે.

કુદરતના સામર્થ્યો ઉપર વિજય મેળવનાર, અને વિજ્ઞાનને પોતાના વશ વર્તાવનાર મનુષ્ય તેની એક નાના સરખી દુઃખમરી લાગણીને લઈને કેવો ક્ષિણ, ચિંતાતુર, આર્ત, પામર અને રાંક બની જાય છે. ખરા અર્થમાં મનુષ્ય આ કાળે ભાગ્યેજ ભેવામાં આવે છે. મનના ઉપર જેનું ધિશત્વ છે, એવા જવલ્લેજ દૃષ્ટિગોચર થાય છે. ચિંતા, વાસના, અને ભોગલિપ્સાના ચાબુકથી માર ખાતા, ડરતા, અને પેટે ઘસડાતા મનુષ્યોના દર્શનથી આપણે એટલા ટેવાઈ ગયેલા છીએ કે તેમના દર્શનમાં હવે આપણને આશ્ચર્ય જેવું કંઈ રહ્યું નથી. પરંતુ સંયમી મનુષ્યોને આ દૃશ્ય જોતાં દયા અને કંપારી છુટે છે. તેઓને આશ્ચર્ય થાય છે કે મનુષ્ય સ્વતંત્ર છતાં શા માટે આ પ્રમાણે હેરાન અને દુઃખી થાય છે? પોતે રથી છતાં રથને જોડાઈને શા માટે ચાબુકના પ્રહાર સહન કરે છે? મનુષ્યનું “હું” એ સર્વને પોતાના આધિપત્ય તળે રાખી શકે તેમ છે છતાં શા માટે તેઓ જાણી જોઈને આ કષ્ટની પરંપરાને વેધા કરે છે? આથી તે પુરૂષો આપણને આપણું સામ્રાજ્ય સંભાળવા શાસ્ત્રદ્વારા સહસ્ર મુખે પ્રભોધ્યા કરે છે, પરંતુ આપણે તે બોધને ટેવાઈ ગયા છીએ, અને તેમાં કશુંજ મહત્વનું હોય એમ માની શકીએ એવી સ્થિતિમાં રહ્યા નથી. આથી અન્ય મહદ્ દુર્ભાગ્ય શું હોઈ શકે?

વિચારથી છુટવાની કળા ત્યારેજ સિદ્ધ થઈ શકે કે જ્યારે વિચારના સર્વ વ્યાપારોથી મનુષ્યનું “હું” નિરાળું રહી શકે અને તેના વ્યાપારો તેની આજ્ઞા કે સંકેતવડેજ થાય છે એવું હંદુ ભાન તેના “હું” માં પ્રવેશી શકે. આ કળા સિદ્ધ થવા માટે અભ્યાસની અપેક્ષા છે, પરંતુ એ અભ્યાસના અંતે જે મહદ્ ફળવિરાજે છે, તે જોતાં એ અભ્યાસને અંગે રહેલો શ્રમ જરૂર ખેડવા જેવો છે. ખરી રીતે એ કળા સિદ્ધ થયા પછીજ આપણું ખરૂં જીવન શરૂ થાય છે. અત્યારે આપણે કેદી છીએ, અને કેદીનું જીવન એ કંઈ ખરૂં જીવન નથી. આપણા જીવનમાં સ્વાતંત્ર્ય, વિશાળતા, વ્યાપકતા મુદ્દલ નથી. આપણું માનસ યંત્ર આપણા કાબુમાં આવ્યા પછીના જીવનનો ખ્યાલ પણ અત્યારે આવવો પણ દુષ્કર છે.

આથી તમારા “હું” નું તમારા માનસિક કરણો ઉપર સામ્રાજ્ય વિસ્તારવાનો અભ્યાસ કરો. તેમ થયેથી તેના વ્યાપારો તમારા સ્વરૂપથી નિરાળા ભાસ્ય-માન થશે અને તમારી આજ્ઞાથી ગતિમાં મુકાતા અનુભવાશે. તમને છેવટે એમજ ખબર પડશે કે તે તમારું યંત્ર માત્ર છે. ધૈર્ય અને ખંતપૂર્વક અભ્યાસની અપેક્ષા છે;

૧૬૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

પાઠ અથરો છે, તેની ના નથી, પણ ફળ તેવુંજ મહાન છે. સ્વરૂપની મહત્તા, ભવ્યતા, સામર્થ્ય, અને પ્રભાવમાં પ્રવેશવા માટે ગમે તેવો કઠીન અભ્યાસ કર્તાવ્ય છે, તેની કોણ ના કહી શકે તેમ છે ?

જીવન અને મૃત્યુ.

ખાસ કરીને આ વિલાસપ્રિય જમાનામાં પ્રવૃત્તિની એટલી બધી પરંપરાઓ વધી પડી છે કે જ્યાં આદર્શ જીવન કેવું હોવું જોઈએ, તત્સંબંધી વિચાર કરવાનો પણ અવકાશ રહેતો નથી. આપણે પોતેજ એ વિચારના પ્રતિબંધક તરીકે એવા સંયોગો ઉભા કરેલા છે અને એ સંયોગોને આપણી નિર્બળ માનસિક સ્થિતિઓ આધીન થતાં સત્ય સ્વરૂપ તપાસવાની દરકાર નહિ હોવાથી જીવનનું અમૂલ્ય રહસ્ય પામવાનું ભાગ્ય પ્રાપ્ત થતું નથી. જીવનનું રહસ્ય વિચારવાને માટે આપણે આત્માને તેની નિર્બળતા અને ઉપાધીઓથી થોડો વખત મુક્ત કરી એને અનેક દૃષ્ટિબિંદુઓથી તપાસવો જોઈએ. આ ક્રિયાવડે માનવ જન્મનું અમૂલ્ય તત્ત્વ પ્રકટ થતાં આત્મામાં એવી અનિવાર્ય ભજૃતિ પ્રકટ થાય છે કે જે દ્વારા તે નિરંતર ઉચ્ચ ઉચ્ચતર દૃષ્ટિબિંદુઓનું લક્ષ્ય કરી પ્રગતિ કરતો જાય છે અને સ્વહિત અને પરહિતનું પારમાર્થીક તત્ત્વ સમજતાં તે કૃતકૃત્ય થાય છે.

આજે જે વિષય સંબંધી અત્ર વિચારવા ઇષ્ટ ગણ્યું છે તે એવો સળળ વિષય છે કે જેમાં ભૂત ભવિષ્ય અને વર્તમાનની સર્વે ભાવનાઓનું સંપૂર્ણ રીતે સંક્રમણ થઈ શકે તેમ છે. શ્રીમદ્ વીરપરમાત્માએ ગણાધિપ ગૌતમને જીવન્મૈવા-વિગમેવા-ધ્રુવેવા એ ત્રણ શબ્દોથી જગતના વાસ્તવિક સ્વરૂપનો ઊંઘ આપ્યો તે શી રીતે ? તેમાં જગતનું સર્વ સ્વરૂપ સમાઈ જાય છે. જીવનું અને મરવું એ પ્રત્યેક પ્રાણી પદાર્થને માટે નિર્મિત છે. અન્યસ્થળે જડવસ્તુઓના પ્રસંગમાં ઉત્પત્તિ અને લય એ શબ્દો વપરાય છે. વસ્તુતઃ જીવન એ ઉત્પત્તિ છે અને મૃત્યુ એ વિનાશ છે. વસ્તુસ્થિતિ આમ હોઈ આ વિષય પરત્વે યથાશક્તિ કાંઈક વિચારીએ અને એ દ્વારા આત્મભજૃતિનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય તો એના જેવું જગતમાં બીજું કયું સુભાગ્ય છે ?

પ્રકટપણે આ પૃથ્વી ઉપર બે દૃશ્યો છે. એક તો સૂતિકાગૃહ અને બીજું સ્મશાન. જો કે કુદરતની લીલાઓમાં હિમાલયાદિ પર્વતો, ગંગા વિગેરે નદીઓનું સમુદ્ર સાથે સંગમસ્થાન, આંખા વિગેરે વૃક્ષોની મંજરીઓ તેમજ પુષ્પલતાઓ ગણતરી વજરની છે. તેમજ મનુષ્યના બનાવેલા હેરત ભરેલા કૃત્રિમ નમુનાઓ જેમકે વિમાનો, તાજમહેલો, કિલ્લાઓ, મોટરકારો, તાસ્યંત્રો વિગેરે પણ દર્શનીય

જીવન અને મૃત્યુ

૧૯૫

સ્થાનો છે. પરંતુ આ બે દૃશ્યો સર્વ સ્થાનોનું કેન્દ્ર છે. પાણીમાં જેમ પરપોટાઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને તે ઘડી પછી તેમાંજ સમાઈ જાય છે તેમ આ પૃથ્વીના વિશાળ ક્ષેત્રમાં સૂતિકા અને સ્મશાનરૂપ સ્થાનોમાં દર પળે અને દર મુહૂર્તે કેટલા પ્રાણીઓનો ઉદય અને અસ્ત થયાં કરે છે. જે પૂર્વે હતું તે ચાટ્યું જાય છે અને જેની ગણના સ્વપ્નમાં પણ ન હોય, તે આપણી સમક્ષ આવી આપણા હૃદય ઉપર સ્થાન લે છે.

જન્મ મૃત્યુ-ઉત્પત્તિ-લયનો આ પ્રકારે ગતિ આગતિથી સંકલાયેલા વિષય આપણને બે ગંભીર પ્રશ્નો ઉદ્ભવાવે છે; એકતો એકે જેઓ આ જગતમાં અસ્તિત્વમાં આવ્યા અને અનેક પ્રાણીઓના સમાગમમાં આવી પૃથ્વી ઉપર પોતાનું જીવન ચિરકાળ પર્યંત અકિત કર્યું તેઓમાં ખરું જીવન કોનું હતું ? અને બીજો મૃત્યુ પછીની તેમની સ્થિતિ કેવી હોઈ શકે ? આ બે પ્રશ્નોમાં જીવન મૃત્યુના વિષય પરત્વેની આપણી લાવના સંકલિત થયેલી છે.

જનસમાજમાં સાક્ષર તરીકે પ્રસિદ્ધ થયેલા પ્રોફેસર મણીલાલ નમ્બુલાઈ કહે છે કે ‘પુરૂષાર્થહીન જીવન મૃત્યુ કરતાં પણ અધિક દુઃખકારક છે’ આ ઉપરથી એમ ક્લિત થાય છે કે એક મનુષ્ય, મનુષ્ય જીવંતીને અંગે તેને મળેલી પંચેન્દ્રિયની સંપૂર્ણતાથી જ એ મનુષ્ય તરીકે ગણાવવા લાયક નથી, પરંતુ બુદ્ધિના વિકાસ પ્રમાણે ચોખ્ખા અનુસાર વિવેક કરી, જેઓ આ જગતમાં પોતાના વર્તનને સુંદર અને સ્વાર્થત્યાગની લાવનાવાળું બનાવે છે, તેમનું જીવન એજ ખરેખરું જીવન છે.

મનુષ્ય સૂતિકા જીવનના આનંદ કોલાહલ સાંભળી અધીર અને ઉન્મત્ત બની જાય છે અને તેથી જન્મ મૃત્યુના તત્વો વિશે વિચાર કરવાનો અવકાશ ન લે એ સ્વાભાવિક છે. તેમજ જેઓનો જીવનપ્રવાહ યુવાનીમાં નદીના નવાપુરની માફક ખળખળ કરતો વહી જતો હોય છે, એવા પુરૂષો પણ જીવનના ઉપરોક્ત ઉદ્દેશની પરવા ન રાખે એ પણ બનવા ભોગ છે. પરંતુ શિયાળો, ઉનાળો અને ચોમાસું, બાળ, યુવાન, વૃદ્ધાવસ્થા તેમજ મનના અનેક પ્રકારના સ્થિતિભંગો તરફ નજર કરતાં સ્મશાનના ભીષણ દેખાવને પણ ધ્યાનમાં લેવો જોઈએ; જેઓ સ્મશાનને છેવટનું સ્થાન માને છે, તેઓ મૃત્યુના સંબંધમાં ઉદારસીનતા બતાવવાનું પસંદ કરેજ નહિ.

મૃતીત્વ ઇવ કેશેષુ મૃત્યુનાધર્મમાચરેત્

એ વાક્યનો યથાર્થ નિર્દેશ કરનારનું લક્ષ્યખિંદુ જન્મેલા પ્રાણીઓના છેવટના સ્થાન ઉપર ટકી રહે છે. અને એ લક્ષ્ય ખિંદુ તેનામાં નવીન લાવના ઉત્પન્ન કરાવી પુરૂષાર્થ પ્રેમી-સ્વધર્મ પરિપાલનામાં નિરંતર જાગૃતિ ઉત્પન્ન કરે છે.

જન્મ ધરી જેમણે ખાવું, પીવું અને એશઆરામ ભોગવવો એવે અર્થિષ્ઠ્ય કરી લીધા હોય તેમને, જેમણે મનુષ્યના સુખદુઃખમાં ભાગ લઈ માન જન્મને સાર્થક કર્યો છે, તેમને, મયર સિંહાસન ઉપર બેસનારા, કોમળ શય્યામાં સુતારા,

૧૬૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મશ્કરીથી માનવ જન્મને સાર્થક માનનારા—એ સર્વને સ્મશાનમાં જ સમાવું પડ્યું છે.

ત્યારે હવે પુરુષાર્થપરાયણ થવું એ આ ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે. કારણ કે પ્રત્યેક જડ વસ્તુ પણ ઉત્પત્તિ સાથે વિનાશમય છે એમ પ્રત્યેક મનુષ્યને સૂચન રે છે. જેવું મનુષ્યને પોતાની વ્યક્તિને માટે પોતાનું અસ્તિત્વ સૂચવે છે, તેવું જ એક પદાર્થ પણ સૂચન કરી રહ્યાં છે. પરંતુ જાગૃતિનો અપૂર્વ પ્રસંગ બહુ જ ઓછા મનુષ્યો પ્રાપ્ત કરી શકે છે. જીવન મૃત્યુની વિકટ ભાવના ઉપર વિચાર ચ-
૧. બુદ્ધિબળમાં જીવનને મર્યાદિત કરવું એમાં ખરેખર આત્મગૌરવ રહેલું છે.

સ્થૂળભદ્રજીએ બ્રહ્મચર્ય પાલનમાં પુરુષાર્થનો વિકાસ કર્યો ત્યારે બીજી વર્ષ ગજસુકુમાલજીએ પરિસહો સહન કરી દેહ અને ચિત્તદમનમાં પુરુષાર્થદ્વારા પામેળવ્યા. આના પુરુષાર્થપરાયણ કૃતકૃત્ય મહાત્માઓના દૃષ્ટાંતો શાસ્ત્રમાં સજે સ્થળે મોજીદ છે. માત્ર આપણી જડ થયેલી દૃષ્ટિ તેને યથાર્થ સ્વરૂપે જોઈ શકતી નથી એજ ખામી છે. પુરુષાર્થદ્વારા આત્મિક ગુણોનો વિકાસ કરનારાઓ સ્થૂળ દેહથી મૃત્યુ પામ્યા છતાં જીવન્ત છે, એમ આપણે શાસ્ત્રદ્વારા દૃષ્ટિવિકાસ કરીને કહી શકીએ એમાં ખોટું નથી. કેમકે એઓએ જે ગુણોની પ્રણાલિકા પોતાને માટે નિર્માણ કરી બીજાઓને આશ્ચર્યમુગ્ધ બનાવ્યાં છે, એ ગુણોનું આપણી નિર્મળ દૃષ્ટિ થયા પછી ગ્રહણ થાય છે અને એમને જીવન્ત સ્વરૂપમાં અનુભવાય છે. પણ આ સ્થિતિને માટે આત્મિક વિકાસમાં દરરોજ આગળ વધી તૈયાર થવું જોઈએ.

વૈજ્ઞાનિક દૃષ્ટિએ તપાસતાં પણ ખુદ્દી રીતે સ્પષ્ટ થાય છે કે જગત્માં કોઈ વસ્તુનો વિનાશ નથી. વસ્તુ માત્રની ધ્રુવ-અચલ મર્યાદા છે. આપણે ઐતિહાસિક સ્થિતિથી જોઈએ છીએ કે જે ઠેકાણે એક વખત પહાડ હતો, તે ઠેકાણે હાલ સમુદ્ર ગર્જના કરી રહ્યો છે અને સમુદ્ર હતો તે સ્થાને પર્વત થઈ ગયો છે. સ્થૂળ દૃષ્ટિથી એમ કહેવાય કે પહાડ અને સમુદ્રનો ધ્વંસ થઈ ગયો છે; પરંતુ વિજ્ઞાન (Science) કહે છે કે પહાડ અને સમુદ્રના જે અણુઓ હતા તે અણુક પરિવર્તનો છતાં કાયમ છે. મતલબ જે જે આપણે નાશ પામેલું માનીએ છીએ, તેનું એક પણ અણુ કોઈ કોઈને વિલુપ્ત થતું નથી.

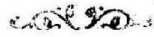
ત્યારે શું પ્રત્યેક મનુષ્ય સ્મશાનવર્તી સ્થિતિ પ્રાપ્ત થયા પછી વિનાશી છે ? વિજ્ઞાન આ પ્રશ્નનો ઉત્તર નકારમાં આપે છે. કેમકે જો કે મનુષ્ય તરીકેનું અસ્તિત્વ જગત્ ઉપર મોજીદ નથી. શું પણ જે ગુણોનો આવિર્ભાવ જગત્ની દૃષ્ટિએ સન્મુખ પડ્યો છે તે ગુણોને અગ્રજે તે મનુષ્યનો વિનાશ નથી કિંતુ અસ્તિત્વ છે. કાવ્યમાં, સાહિત્યમાં, નૃત્યમાં, સંગીતમાં, દાનમાં, શીલમાં, તપમાં કે ભાવનામાં અનુરક્ત થયેલા સાથે જ મનુષ્ય તે તે પરિસ્થિતિઓને સિદ્ધ કરી એવી અપૂર્વ કળા પ્રકટાવે છે જે અનેક જન્માનાઓ સુધી મનુષ્યહૃદયને હચમચાવે છે અને નવ જીવન પ્રકટાવે છે.

જીવન અને મૃત્યુ.

૧૯૭

શ્રીમદ્ આનંદધનજી અને સિદ્ધર્ષિગણિની પદ્ય ગદ્ય રચનાઓ શું આ સૃષ્ટિમાં તેઓ જીવતા છે એવું લાન આપતાં નથી ? મહાત્મા વીર પ્રભુનો અચળ સંદેશો શ્રવણ કરતાં પહેલાં આપણે ચોવીશસો વર્ષ પહેલાંના પડદાને ઉઘડવો જોઈએ અને તેઓ આપણી સમક્ષ હોય તેમ ભક્તિભાવથી પ્રણતિ પરંપરા કરવી જોઈએ.

નિરપરાધિ પશુઓનો ઉદ્ધાર કરનાર અને નિર્વિકારી ખાલખલચારી નેમિનાથજી અત્યારે યુગોના યુગો વીતવા છતાં મનુષ્યોના હૃદયમંદિરમાં વિરાજે છે. સુદર્શન શેઠ, જંબુકુમાર, અમયકુમાર અને મેઘકુમારાદિ અનેક સાત્ત્વિક પુરૂષો સાથે આપણો આત્મા વિનિમય કરવા ઇચ્છે છે તેનું કારણ તેમના જુદી જુદી દિશામાં પ્રકટેલા ગુણોનેજ આભારી છે. આ અવસરર્ષિણીમાં અનેક મહા સત્ત્વો જન્મ અને મૃત્યુની ચીલાવાળી પદ્ધતિને પ્રાપ્ત કરી ગયા છતાં જીવનને જાગૃતિ અર્પનાર જે ગુણો વડે આ ભૂમિને ઉજ્જવળ કરી ગયા છે અને જેમણે પોતાના વ્યક્તિમય જીવનને સમષ્ટિમય બનાવ્યું છે તેઓ અત્યારે ભલે આપણી મધ્યમાં મોજુદ ન હોય તો પણ અંતઃકરણમાં તેઓ ઉપસ્થિત છે. ખરી પરમાર્થવિદ્યાનું (Theology) રહસ્ય એ છે કે મૃત્યુ તેમને સ્પર્શ કરી શક્યું નથી. ગુણોવડે તેઓ જીવંત છે. માત્ર કાળની ચેષ્ટાને તેમનો લૌકિક દેહ આધીન થયેલો છે. હવે આપણે જીવનમાં વિવિધ પુરૂષાર્થોનું કયા કયા દૃષ્ટિ ગિંદુઓમાં સ્થાન છે તે વિચારીશું. (અપૂર્ણ)

“શ્રી કેળવણી ફંડ અને શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા”-ભાવનગર.

આ સભા તરફથી ગયા કારતક માસથી એક કેળવણી ફંડ ખોલવામાં આવ્યું છે. જેની ડુંકી હુકીકત ગયા પોષ માસના અંકમાં અમારા તરફથી આપવામાં આવેલી છે. તે ઉત્તમ કાર્યની શરૂઆત થઈ ગયેલ છે, અને તેની વ્યવસ્થા કરવા માટે શેઠ ગુલાબચંદ આણંદજી તથા વકીલ વૃજલાલ દીપચંદ શાહ એ બંને ગૃહસ્થોની કમીટી નીમી તેનો ધારા મુજબ અમલ કરવા તે કાર્ય તેઓને સુપ્રત કરવામાં આવેલ છે. જેથી ધારા મુજબ પાંચ સ્કોલરો (વિદ્યાર્થીઓ) ને સ્કોલરશીપ આપવાનું ચાર માસથી શરૂ થઈ ગયેલ છે. તેની વૃદ્ધિ માટે સભાના કાર્યવાહકો ધીમે ધીમે સતત ઉદ્યમ કરે છે. હાલમાં ગયા માસમાં નીચે પ્રમાણેની આ ખાતાને મદદ મળેલ છે તેની વિગત:—

૧૫૦) શેઠ ગુલાબચંદ આણંદજીના પ્રથમ આ સભા માટે છોડ કરાવવા આવેલા હતા, તેની હવે જરૂરીયાત નહીં હોવાથી તેઓની ઇચ્છા તેમજ પ્રવર્તકજી મહારાજ શ્રી કાન્તિવિજયજી મહારાજની આજ્ઞા પ્રમાણે આ ફંડ ખાતે તે લઈ જવામાં આવેલ છે.

૧૯૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

૭૫) શાહ અંબેરસાઈ ભાઈચંદ પોતાને ત્યાં પુત્ર જન્મવળીના શુભ લગ્ન નિમિત્તે લેટ.

૨૫) શાહ દુર્લભદાસ મૂળચંદ.

૪૧) શેઠ હરજીવનદાસ દીપચંદ.

૧૫) ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ.

૧૫) શાહ ઉજ્જવશી માણેકચંદ, પોતાના પુત્રના શુભ લગ્ન પ્રસંગે લેટ.

૩૨૧)

આ સિવાય બીજા સભાસદો તરફથી પાંચ વર્ષ માટે દર મહિને અમુક રકમ આપવાની કમીલત આપવામાં આવેલી છે, જે હવેપછી પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવશે.

આ ઉપરથી સમજવાનું કે આ કાર્ય કેટલું મહત્વનું અને સમાજના ઉદ્ધારનું છે તેને માટે વધારે લખવાની અગત્ય નથી. પરંતુ આવા કેળવણીના કાર્યને ઉત્તેજન આપવા માટે આ સભાએ જે ઉદ્દેશ ઘડી કાઢ્યો છે, તે માટે ખુશી થવા જેવું છે. અને સભાના દેશ પ્રદેશના તમામ માનવંતા સભાસદો અને દરેક સ્થળના જૈન અંધુઓને નમ્ર વિનંતિ છે કે આવા કેળવણીના કાર્યમાં પોતાનો ઉદાર હાથ લાગાવી યોગ્ય મદદ આપશે. વળી કોઈપણ શહેર ચા ગામના જૈન અંધુઓને પોતાના ઇચ્છા મુજબની શરતે આ સભા મારફત આવા કે બીજા કોઈ પ્રકારના કેળવણીના કાર્યમાં મદદ આપવા ઇચ્છા ધરાવશે, તો સભાના ધારા પ્રમાણે તેવું કાર્ય તેમની વતી સભા કરી આપશે.

સેક્રેટરીઓ.

“ મનુષ્યને શાથી હાર ખાવી પડે છે ? ”

૧ વિચારીને જોલણું સાઈ છે કારણ કે જોલેલું પાછું ખેંચી શકાતું નથી. કહ્યું છે કે ટોડ બહાર તે કોટ બહાર એ કાંઈ જોડું નથી. તેથી વિચારીને જોલનાર મનુષ્ય હુમ્મેશા વિજયવંત રહે છે. તેને જોલવા પછી પસ્તાવો થતો નથી પણ અવિચારી જોલનાર મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

૨ સતપથીનું જુહું વચન એક વખત લોક દષ્ટીએ સાચું લાગે છે અને સાચું જોલતાં પણ એક વખત હુમ્મેશના જુઠા મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

૩ આખર વિનાનું જીવન મરણ તુલ્ય છે. નામાંકિત વેપારી રળી ખાય અને નામાંકિત ચોર માર્ગે જાય. એ કહેવત કાંઈ જોડી નથી. આખરદાર મનુષ્ય માટે હુમ્મેશા હરકોઈ સ્થળે વિજય ત્યારે આખર વિનાના મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

૪ ઉદ્વેશો ઉદ્ભવ આદરાય છે. કરાયેલા કામમાં લેશ પણ ખામી ન રહેવા માટેની પુરતી કાળજી રાખવામાં આવે છે. છતાં પણ માણસ ત્હેમાં શાવાસ્તે વિજયવંત

વર્તમાન સમાચાર.

૧૯૮

નથી નીવડતો ? ખરેખર ત્યાં પૂર્વ ઉપાર્જિત પાપના પસાયે મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

અક્ષય ળાડી કે ભેંસ એ હાસ્યજનક કહેવતનું રહસ્ય ઉઠું છે, ભણુતર વિનાની ગણુતર નકામીજ છે. એ કાંઈ અસત્ય નથી. ખડું છે કે કળ વિના બળથી મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

ભે કે પારડી નીંદા કરવી એ તો નકારો અવશ્ય છે પણ પોતાની નિંદા કર્યા સમાન એકે ઉચ્ચ ગુણુ નથી. એ સારાંશને છોડી ગુણીજનની નિંદા કરનાર મનુષ્યને હાર ખાવી પડે છે.

જ્ઞાની પુરુષોએ અજ્ઞાની, સ્વાર્થી અને કામી પુરુષોને છતી આંખે અન્ધની ઉપમાં આપી છે એ યોગ્યજ છે, પરન્તુ એથે અન્ધ ત્હેમાં કુદણુ પણ ગણી શકાય. કારણ કે તે પણ છતી આંખે ખરચ કરવામાં તો આંધળા સમાનજ છે. અને તેથી તે મનુષ્યને હાર પણ ખાવી પડે છે. અપૂર્ણ.

વર્તમાન સમાચાર.

**માલવમાં શ્રીમાન્ હંસવિજયજીકા સંવત ૧૯૭૧-૭૨ કા
ચાતુર્માસ તથા મહિદપુરમેં પ્રતિષ્ઠામહોત્સવ.**

ગતવર્ષ (૧૯૭૧) માલવમેં રત્નજ્ઞામકે લોગોંકા અત્યન્ત પુણ્યત્રયનુબંધ પુણ્યકા ઉદય હોનેસે उनको एक अमूय्य रत्नका दान हुआ. वाचकगणोंके दिलमें इस बातकी शङ्का होगी कि वह अमूय्य रत्न क्या है ? सो मैं आपको आगे वर्णन करता हूँ;—गत वर्ष रतज्ञाम में श्रीमद् विजययानंमूरि उर्फ (श्री आत्मारामजी) महाराजके प्रशिष्य श्रीमान् १००८ श्री हंसविजयजी तथा १०० महाराज श्री संपद् विजयजी अपने शिष्य मंडल सहित नगर में पधारे और जो कुछ उनके आगमनसे वहां दान हुआ है. वह वाचकगणोंसे ठिपा हुआ नहीं है तथापि मैं संक्षेप मात्र आगे वर्णन करता हूँ सबसे ज़ारी दानतो उपधानका व्रत और इसके अद्वावा कइएक दान हुए. फिर चौपासाके बाद श्रीमान् जावरा, प्रतापगढ़, अंनोद, होकर दशपुर [मंदसौर] पधारे, और संवत् १९७२ का चातुर्मास दशपुर में ही किया. जिससे वहां के संघको आपके सद्गुपदेशसे अत्यन्त ज्ञानका दान हुआ है. और विद्या अभ्यासन करनेके लिये पाठशाला खोलादी. फिर चातुर्मासके अनन्तर भीमाने

२००

श्री आत्मानंद प्रकाश.

सितामऊकी तर्फ विहार किया और वहांके श्रावकोंने पाठशाळा खोलनेके लिये चंदा एकत्रित किया आगे श्रीमान् परासद्धीको पधारे और वहांकी तीर्थयात्राकी, फिर वहांसे विहार करके श्रीमान् बड़ाद पधारे और वहां ५० घावाले आपके सद्यपदेशसे दृढ़ श्रद्धालु हुए. फिर वहांसे श्रीमान् इंदोर पधारे, और वहांके श्रावकोंने पंच परमेश्वि पूजा जणाइ और फिर वहांसे श्रीमान्ने जालराको तर्फ विहार किया. और वहांपर ऋषिमंरुलकी पूजा भणाइ गइ. फिर श्रीमान्को महिदपुरके संघकी विनती होनेसे महिदपुरकी तर्फ विहार किया. और श्रीमान्का नगरमें पादार्पण करानेके वास्ते संघ सामने गया. श्रीमान् पोष शुक्ल एकादशीकी इस नगरमें पधारे. और यहांके संघने बरूही उत्साहसे नगरमें प्रवेश कराया. व्याख्यान बाचना शुरू हुआ और श्रीमान्के उपदेशसे यहांके संघने पाठशाळा खोली. और फिर यहांके संघने मोक्ष रूपी लक्ष्मीको वरनेके लिये मंदिरकी प्रतिष्ठा माघशुक्ल एकादशी सोमवारको बरूी धुमधामसेकी, और माघशुक्ल दशमीके दिन सोनेरी पादालीमें प्रभुको विराजमान करके संघ सहित वरघोरु निकला. और स्नात पूजा जणाइ गइ. और इसके अद्वाना प्रतिष्ठाके दिन स्वर्गीय न्यायांजोनिधि जैनाचार्य श्रीमद्विजयानंदसूरि की मूर्तिको स्थापन की, और प्रतिष्ठामहोत्सवपर बरूोदा, रतलाम, राजगढ़, झांझरु, बरूोद वगैरे कितनेही नगरोंके सज्जन उपस्थित थे. इस प्रतिष्ठामहोत्सवमें अंदाज १६०० रुपएकी उपज हुई. प्रसंगपर बरूोदरा वाले श्रीयुत दत्तपतजाइ जगजीवनदासजीके तरफों जैन पाठशाळाके विद्यार्थी-योंकुं हिंद। जैन तत्त्वसार तथा प्रतिक्रमणादिकी पोथीयांका इनाम देनेमें आयाथा. तथा सार्वजनिक हितकर श्राद्धगुण विवरणकि संस्कृत पाकृतमय प्रतियां उपवाके जैन जंमारे तथा द्वायब्रेरीयोमें जेट देनेवाला इनोकी बरूी बहैन तथा ठोटी बहैनने प्रतिष्ठा तथा शांतिस्नात समय घृतकी बोलीसैं तथा व्याख्यान वरूत प्रज्ञावना करके लाज उठायाथा. इस महोत्सवकी यादगिरीमें जैन लग्नविधि नागरीमें उपवाके इसका फेलावा करनेका महिदपुर संघ तरफसे मुकरर हो गया. इस प्रतिष्ठा महोत्सवकी धार्मिक क्रिया करानेको बरूोदेमें शेठ गौकलभाइ तथा छाणोवाल नगीनभाइ आदि चार जण पधारे थे. वगैरे धार्मिक कार्यों हुवा है.

સાંખી મહારાજ અને જ્ઞાન લંકારોને ધારા મુજબ ખાત્રી કરી દરેક મોટી સંખ્યામાં બેઠળ આપવામાં આવેલ છે અને ગૃહસ્થને માત્ર મુદ્દલ અને મુદ્દલથી પણ ઓછી કિંમતે જ્ઞાનખાત્રું હોવાથી વેચાણુ આપવાનો ધારો હોવાથી તે મુજબ આપવામાં આવેલ છે. વિશેષમાં કેટલીક તેવી હકીકતો આર્થિક સહાય આપનારની ઇચ્છા મુજબ અને સભાના ધારા મુજબ તેમાં ફેરફાર કરી શકાય છે. આટલું નમ્રતા પૂર્વક જણાવવા રત્ન લખ્યે છીયે.

આ માસમાં નવા દાખલ થયેલા માનવંતા મેમ્બરો.

ઝવેરી મણીલાલ મોહનલાલ હેમચંદ અમદાવાદ (ખી૦વ૦લા૦ મે૦ ને બદલે) પે૦ વ૦ લા૦ મેમ્બર.
શા. નાગજી વનમાળીદાસ રે૦ ભાવનગર (હાલ મુંબઈ) પે૦ વ૦ વાર્ષિક મેમ્બર.

વિવિધ પૂજા સંગ્રહ.

(શ્રીમદ્ વિજયનાનંદ સૂરિ (આત્મારામજી મહારાજ તથા મુનિરાજ મી વલ્લભવિજયજી મહારાજ વિરચિત ચૌદ પૂજાઓનો સંગ્રહ.)

મહોપકારી શ્રીમદ્ વિજયનાનંદ સૂરિશ્વર રચિત પૂજાઓ કે જેને માટે સંગીતના પ્રેક્ષિસરો અને પૂજના જાણકાર રસિકો તેમની રચનાના સંબંધમાં અનેક વિષય પ્રશંસા કરે છે, તે પાંચ પૂજાઓ તથા તેમને પગલે ચાલતા પ્રસિદ્ધ વક્તા શ્રીમાન્મુનિરાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજની બનાવેલી ૯ પૂજા કે જે વર્તમાન સમયને અનુસરતા રાગરાગણીથી ભરપૂર હોઈ આકર્ષક છે.

તે બંને પૂજાઓ સાથે ઉંચા ઈંગ્લીશ ગ્લેજ કાગળો ઉપર સુંદર શાસ્ત્રી મોટા ટાઇપમાં નિર્ણયસાગર પ્રેક્ષમાં છપાવી છે અને તેનું એટલું બધું સુંદર પાછડીંગ કરાવવામાં આવેલ છે કે તે જોતાં તરતજ મદ્દલ કરવાની ઇચ્છા થાય. શુમારે ત્રીશ ફારમ સવાચારસે પાનાનો દળદર મંથ છતાં તેનો બહોળો પ્રચાર થવા માટે મુદ્દલથી ઘણી ઓછી કિંમતે એટલે માત્ર રૂ. ૦-૮-૦ આદ (પોસ્ટેજ જુદું) ની કિંમત રાખવામાં આવેલ છે. માત્ર જુજ નકલો બાકી છે, જેથી નીચેના સરનામેથી જલદી મંગાવો.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

મા સભાનું જ્ઞાનોક્કાર ખાત્રું અને હાલમાં છપાતા ઉપયોગી ગ્રંથો.

તેમાં થતો જતો સંખ્યાબંધ વધારો.

માગધી—સંસ્કૃત મૂળ અવચૂરિ લીકાના ગ્રંથો.

૧ " સત્તરીય કાણુ સટીક "	શા. મુનીલાલ ખુમચંદ પાટણવાળા તરફથી.
૨ " સિદ્ધ પ્રાણૂત સટીક "	પ્રાંતિજવાળો શેઠ કરમચંદની ખીજી બીના સ્મરણાર્થે.
હા. શેઠ મગનલાલ કરમચંદ તરફથી.
૩ " રત્નશેખરી કથા "	શા. હીરાચંદ ગહેલચંદની દીકરી બેન પશીપાઈ પાટણવાળા ત.
૪ " દાનપ્રદીપ "	શા. મુળજી ધરમશી તથા દુલભજી ધરમશી પોરબંદરવાળા ત.

- ૫ “ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર ” શા. જીવરાજ મોતીચંદ તથા પ્રેમજી ધરમશી પોરબંદરવાળા તરફથી શા. મુળજી ધરમશીના સ્મરણથી.
 ૬ “ સંબોધ સિત્તરી સતીક ” શા. કલ્યાણજી ખુશાલ વેરાવળવાળા તરફથી.
 ૭ “ પદસ્થાનક પ્ર-સતીક ” શા. પ્રેમજી નાગરદાસની માતૃશ્રી આઈ રળીયાત આઈ માંગરોળવાળા તરફથી.
 ૮ “ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય ” શા. કુલચંદ વેલજી માંગરોળવાળા તરફથી.
 ૯ “ સુમુખાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા ” શા. ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસપાટણવાળા તરફથી.
 ૧૦ “ પદાવશ્યક વૃત્તિ નમિસા-કૃત ” શા. હરખચંદ મકનજી પ્રભાસપાટણવાળા તરફથી.
 ૧૧ “ પ્રતિકમણ્ય ગર્ભ હેતુ ” શા. મનસુખભાઈ લલ્લુભાઈ પેથાપુરવાળા તરફથી.
 ૧૨ “ સંસ્તારક પ્રકીર્ણ સતીક ” શા. ધરમશી ગોવીંદજી માંગરોળવાળા તરફથી.
 ૧૩ “ શ્રાવકધર્મ વિધિ પ્રકરણસતીક ” શા. જમનાદાસ મોરારજી માંગરોળવાળા તરફથી.
 ૧૪ “ પ્રાચીન ચારકર્મ અંથ ટીકાસાથે ” શેડ પ્રેમચંદ ઝવેરચંદ પાટણવાળા તરફથી.
 ૧૫ “ ધર્મપરિક્ષા શ્રીજિનમંડનગણી કૃત ” બે શ્રાવિકાઓ તરફથી.
 ૧૬ “ સમાચારી સતીક શ્રીમદ્ મશા- વિજયજી ઉપાધ્યાયજી કૃત ” શા. લલ્લુભાઈ ખુબચંદની વિધવા આઈ મેનાબાઈ પાટણવાળા તરફથી.
 ૧૭ “ પંચનિઝંથી સાવચૂરિ ” ૧૮ “ પર્યંત આરાધના સાવચૂરિ ”
 ૧૯ “ પ્રજાપના તૃતીયપદ સંગ્રહની સાવચૂરિ ”
 ૨૦ “ બંધોદયસત્તા પ્રકરણ સાવચૂરિ ”
 ૨૧ “ પંચસંગ્રહ ” શેડ રતનજી વીરજી ભાવનગરવાળા તરફથી.
 ૨૨ “ શ્રાદ્ધવિનિ ” શેડ જીવણભાઈ જેચંદ ગોધાવાળા. ”
 ૨૩ “ પદ્મદર્શન સમુચ્ચય ”
 ૨૪ “ શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર શ્રીમદ્ ભાવવિજયજી ગણીકૃત ટીકા. ” બાંજી સાહેબ યુનીલાલ પનાલાલજી મુંબઈવાળા તરફથી.
 ૨૫ “ બૃહત્ સંઘમણી શ્રી જિનભદ્રગણી. ક્ષમા અમણ કૃત ” એક સભા તરફથી.
 ૨૬ “ કુમારપાઞ મહાકાવ્ય ” શા. મગનચંદ ઉમેદચંદની વિધવા આઈ. ચંદન પાટણવાળા તરફથી.
 ૨૭ “ ક્ષેત્ર સમાસતીકા ” શેડ અમૃતલાલ છગનલાલ ભાવનગરવાળા તરફથી.
 ૨૮ “ કુવચ્ચમાત્રા (સંસ્કૃત) ” આ સભા તરફથી.
 ૨૯ “ વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર પાટણ નિવાસી આઈ રૂક્ષમણી તરફથી.
 ૩૦ “ વિશ્વમિત્રિવેણી ” (અપૂર્વ ઇતીહાસક અંથ)

એકલા ભાષાંતરના છપાતા ગ્રંથો.

- ૩૧ “ શ્રાદ્ધગુણ વિવરણ ” (ભાષાંતર) વોરા હડીસંગભાઈ ઝવેરચંદ ભાવનગરવાળા તરફથી
 ૩૨ “ બંધ, નિગોદ, પુઃગત્ય પરમાણુ છત્રીશિ (મૂળ સાથે ભાષાંતર) એક શ્રાવિકા તરફથી.
 ૩૩ “ ચંપકમાળા ચરિત્ર ” (અપૂર્વ અંથ) ખાસ સ્ત્રીઓને વાંચવા લાયક (ભાષાંતર)
 ૩૪ “ શ્રી સમ્યક્ત્વ પચિશિ ” મૂળ તથા ભાષાંતર સાથે. (સમ્યક્ત્વનો સરલ અપૂર્વ લઘુ અંથ)
 ૩૫ “ શ્રી સમ્યક્ત્વકૌમુદી ” (અતિ ઉપદેશક, રસાત્મક કથાયુક્ત અંથ.) શા. નેમચંદભાઈ પીનાંગરદાસ મીયાંગામવાળા તરફથી.

ઉપર મુદ્રણના ગ્રંથો તૈયાર થાય છે. બીજા ગ્રંથોની યોજના થાય છે, જેના નામો હવે પછી પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવશે.